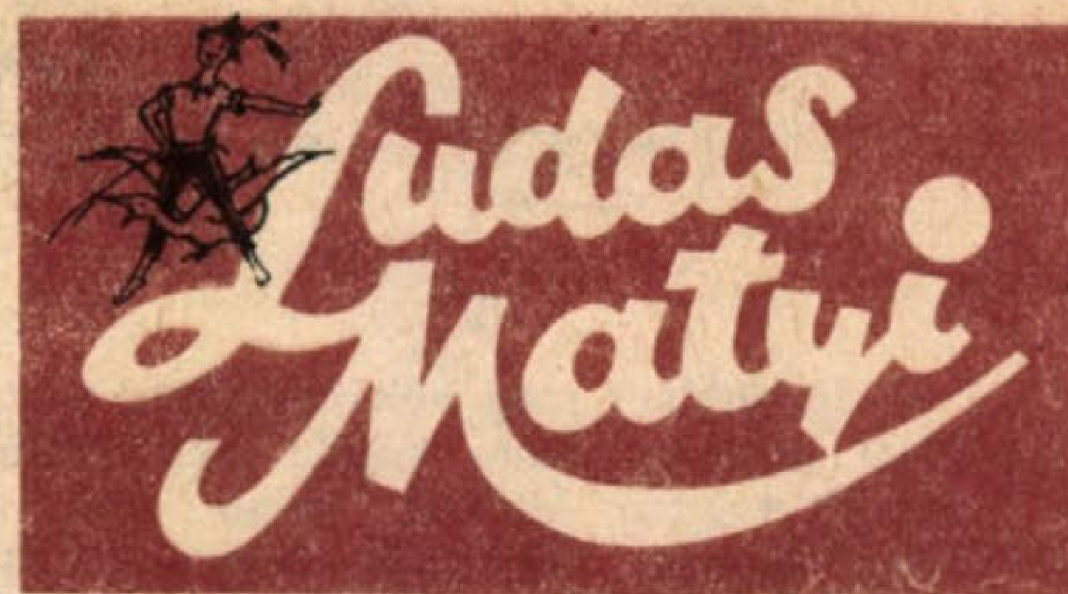
XVIII. évfolyam 20. szám. **Ára: 1 forint** 1962. május 17

NEM MŰKÖDIK

Ballag már a vén diák...

Kaján Tibor rajza

Furcsa rögeszme

I.

A fizetésével meg volt elégedve, munkáját szerette. Élete végéig megszakítás nélkül boldog lehetett volna mint a Szitalyukgyár betanított dolgozója, ha egyszer csak, negyvenhét éves korában, nem támad egy furcsa rögeszméje: a főnökétől egy jó szót kíván hallani. Egyetlen elismerő, meleg, közvetlen, emberi szót.

Alattomosan támadta meg ez a rögeszme, mint egy titokzatos betegség. Először nem is igen hederített rá, az első tünet nem volt különösebben aggasztó. A fizetését vette föl éppen, főnökétől, az önelszámolóegység vezetőjétől. Megszámolta a pénzét, az üres borítékot visszaadta — és akkor néhány pillanatig képtelen volt elmozdulni —, ott maradt, tétován, egyik lábáról a másikra nehezedve.

— Na, mi az, Barna szaktárs — nézett rá főnöke az asztal és szemüvege mögül —, kíván még valamit?

— Nem, semmit... — motyogta zavartan, és elsietett.

II.

További két hétig lappangott benne a rögeszme, de két hét múlva újra történt valami. Eszperantó szakemberek látogatták meg a gyárrészleget, főnöke kalauzolta őket. Éppen Barna szaki háta mögött álltak a leghosszasabban.

Barna szaktárs keze szaporán járt, ahogy ügyesen, megfelelő méretűvé sodorta a szitalyukakat.

— Hát igen — jegyezte meg végül a legtekintélyesebb eszperantó eszperantóul —, ez az önök aranyvalutája! A magyar munkás esze, szíve, ügyessége, amellyel dolgozik. Ezért bízunk meg mi legjobban a magyar szitaiparban!

És ott egyálltóhelyében harmincbillió különböző méretű szitalyukat rendelt meg.

Barna szaktárs ezt hallva, elpirult, és szerényen, de boldogan kereste főnöke tekintetét. Azonban nem találta meg. Ekkor valami ellenállhatatlan kényszert érzett. A székéről felugrott, s a felismerhetetlenségig összelapítva egy csomó szitalyukat, megragadta az eszperantóul csevegő főnöke ünneplő munkaköpenyét:

— Egy magyar szót is! Hozzám, egyet, elismerőt, meleget, magyart, emberit... — dadogott összefüggéstelenül.

Főnöke rendreutasítón nézett rá, és továbbvitte a külföldi megrendelőket.

Barna szaki révetegen meredt a kezében maradt köpenydarabkára.

III.

Néhány nap múlva mint nyersanyagszakértőt, a főnöke magával vitte a hortobágyi pusztára, amely tudvalevően a szitalyuk alapanyagának leggazdagabb lelőhelye. Jó vásárt csináltak. Az ő hozzáértésének volt köszönhető, hogy a főnökére nem sóztak rá silányabb, kevesebb xenon-tartalmú szitalyuk-alapanyagot.

Barna szakin ekkor már teljesen elhatalmasodott furcsa rögeszméje. Visszafelé az autóban egyszercsak hisztérikusan kiabálni kezdett:

— Nem kívánom én, hogy éppen megdicsérjen... Bár a múltkor is, ugye, a külföldiek szemében én... Meg aztán ma is, ha én nem vagyok résen... És nyolc éve dolgozom a főnök úrral... De én még soha... soha... egyetlen elismerő, meleg, közvetlen, emberi szót nem kaptam... Az embernek néha egy kis elismerés is kell... nem elégítheti ki teljesen a pénz, amit munkájáért kap...

— Ha kevesli a fizetését — nézett rá megütközve főnöke —, kérjen írásban új fizetési besorolást!

Éppen Szolnok főutcáján haladtak keresztül. Egy hentesüzlet kirakatában főtt kolbász gőzölgött.

— Közvetlen, emberi, elismerő, meleg kolbász... — motyogta Barna eszelősen.

IV.

Másnap reggel egy heves szélroham ledöntötte a Szitalyukgyár legnagyobb kéményét, de Barna szaki idejében odaugrott, és élete kockáztatásával visszabillentette; borzalmas szerencsétlenségtől s hatalmas anyagi kártól mentve meg ezzel vállalatát. A főnöke éppen ott állott, némán szemlélte a jelenetet.

Barna a kéménytől rögtön hozzáugrott:

— Na? Na most? — lihegett főnöke arcába reménykedve. — Talán most?... Csak egyetlen elismerő, közvetlen, meleg, emberi szót!... Csak egyetlen szót! Nem is muszáj mind a négy követelménynek megfelelnie... vagy elismerő legyen, vagy közvetlen, vagy meleg, vagy emberi...

A főnöke intett neki, hogy jöjjön az irodába.

Külön pénzjutalmat kapott.

Káromkodva vette át.

V.

Magához véve kisfia vízipisztolyát, aznap éjjel Barna szaktárs álarcosan betört főnöke villájába, az emeleti ablakon keresztül.

— Kezeket fel! — kiáltott hortyogó főnökére.

Az rémülten ugrott ki az ágyból.

— A pé... pé... pénzem a ruhásszekrényben van... — nyögte.

— Nem a pénzét akarom!!!

— Hát mi tetszik? — rémülten nézte a hold fényében a vízipisztoly félelmes árnyát.

— Azonnal mondjon egy elismerő, közvetlen, meleg, emberi szót Barna Béla nevű beosztottjára, vagy meghal! — mennydörögte, hogy csak úgy libegett az álarca.

Főnöke halálsápadtra váltan tátogott percekig, de hang nem jött ki torkán a rémülettől.

Barna szaki ekkor összecsuklott:

— Hát nincs rá mód... Inkább meghal! — sírdogálta, majd levéve álarcát, beletörülte könnyeit.

Főnöke ekkor a telehold fényénél fölismerte.

— Maga az, Barna szaki? — rikoltott megkönnyebbülten. — Hogy magának milyen remek viccei vannak!

Barna egy pillanatig nem is akart hinni a fülének. De aztán felsóhajtott:

— Végre!

Jó éjszakát kívánt, és arcán megbékélt mosollyal visszamászott az ereszcsatornán.

Dunai Ferenc

A LÓ

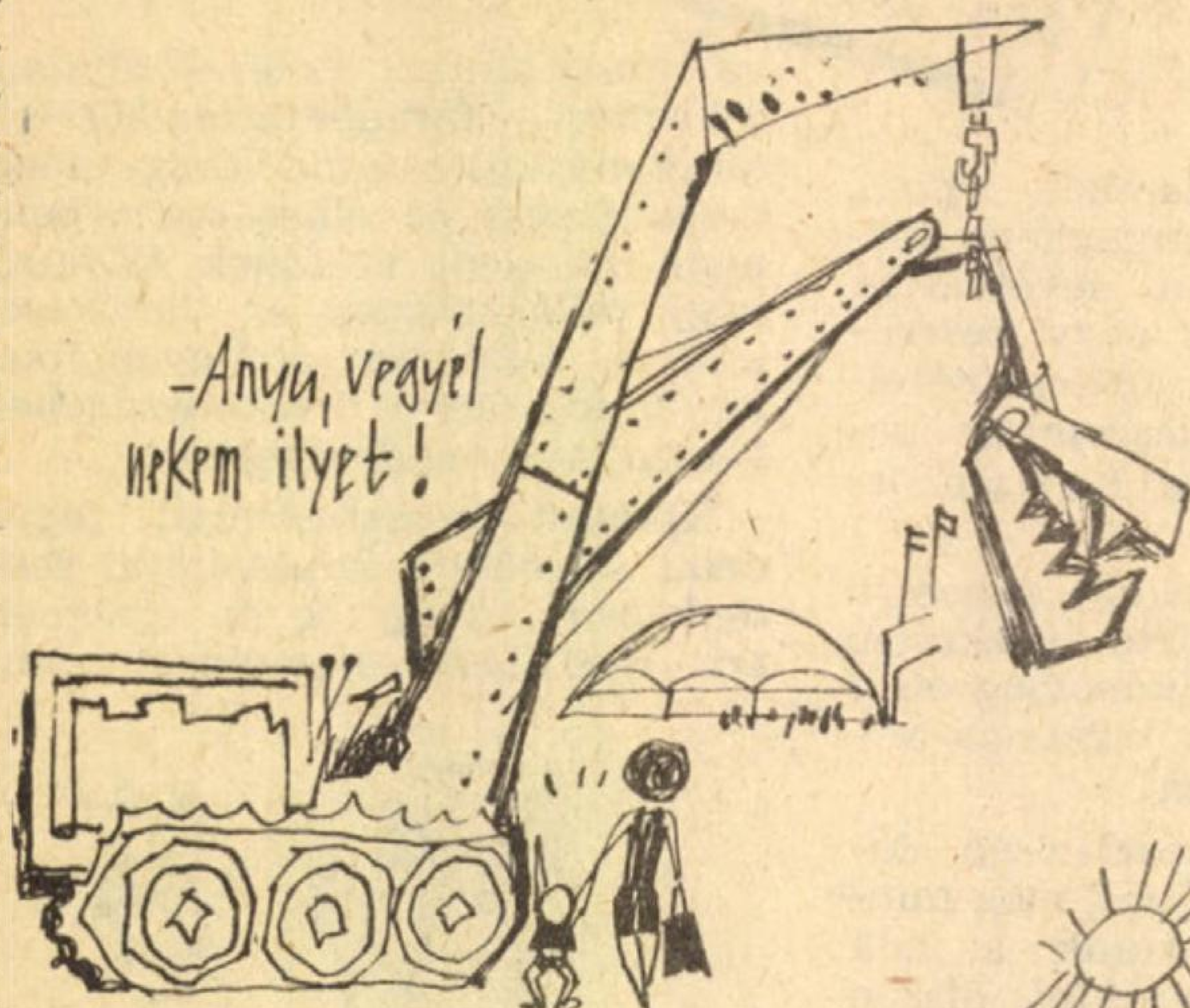
Kopjatörő, sisakos lovagoknak bajnoki társa:
Tollas, érctakarós, tűzlövelő hadimén!
Cirkuszi sárga porond szekerét dübörögve repítő
Tajtékos viador vérszagu versenyeken!
Lábát táncraszedő, kockásra kefélt faru kanca —
Csődör: kürtrivalást, ágyudörejt fülelő!
Szélvészverte betyár habosan robogó paripája,
S vérmes zablaszakító, réti remonda-csikók!
Tarka zsoké pihetestével sebesen tovazúgó
Turfbeli, szép tünemény — kincs-szerező favorit!
Hintók hámosa, csengős szánfogat hótaposója,
Dámák és ficsurak hátas sétalova...
Stráfkocsi lompos rabja, fiakker s konflis igása,
S vén talyigást cipelő, roskatag, ócska gebe...!

Pejkó! Vasderes! Éjszinü-hószinü táltos!
Némul már nyomodon hars kerekek zöreje,
Horpaszodon nem zárul az izmos comb szoritása,
Csábos tomporu hölgy nem ring nyerged ölén!
Villany, benzin, olaj sok százezer ló erejével
Elseper, ó titeket, pejkók, vasderesek!
Tárlati tárgy lesztek a majdani múzeumokban,
Ábrák, mint a regés, szárnyrakelő Pegazus...
S gyenge vigasz csak a hit, hogy a ködbevesző paripáknak
Hirét őrzi e vers, s őrzi a virslik ize...

Békés István

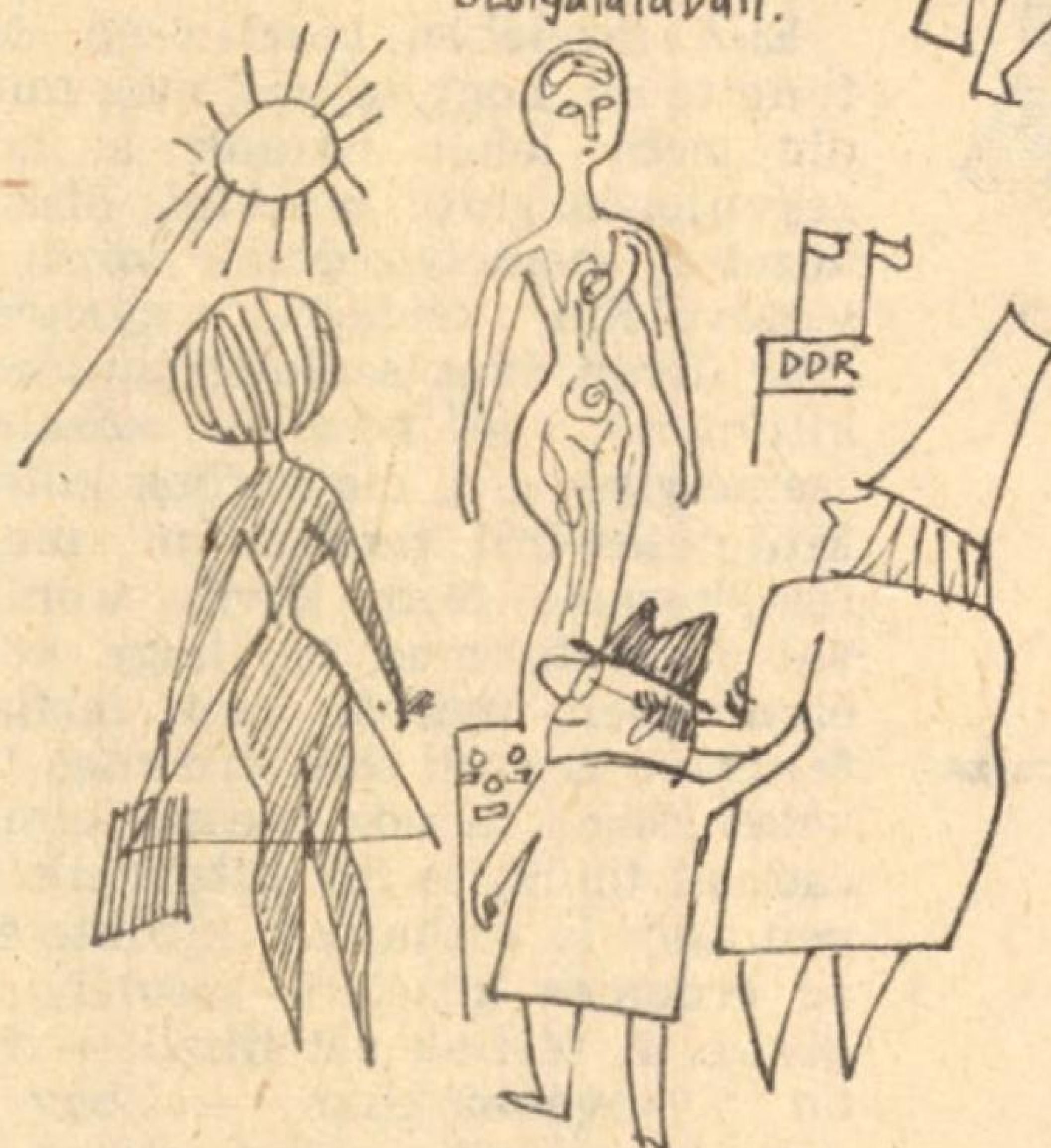
Képes vásárfia

Szűr-Szabó József rajza

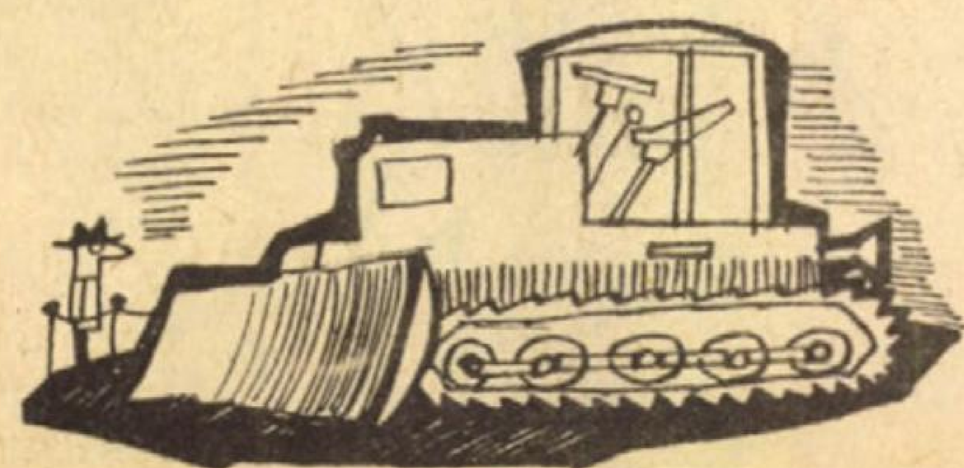

VÁSÁROSNAMÉNY (azelőtt BUDAPEST)

Régóta tudtam, hogy fejlett ipari vásárral rendelkező sportnemzet vagyunk, de amióta labdarúgóink visszaestek, minden figyelmem a BIV felé fordult, s már most az elején kijelentem, hogy helyesebb lenne fővárosunkat Vásárosnaménynek nevezni, s a Budapest elnevezést átadni a vidéknek, mert nevében nem domborodik ki eléggé a vásár-jelleg.

A Budapesti Ipari Vásáron, mint rendesen, rengeteg a látni- és kevés a vásárolni való. Azaz volna vásárolni való, de nem adják el, mert ez elsősorban bemutató, arra való, hogy ámulatba ejtse a vevőket, s nem arra, hogy a nagyérdemű közönség mindent megvegyen. Jómagam is spórolok egy földgyalúra, de az a gyanúm, hogy üres kézzel, bulldózer nélkül megyek haza.

Az NDK például egy üvegnőt állít ki, de kérdés, hogy ez eladó lány-e. Az üvegnő különben teljesen egyszerű, átlátszó nő, akinek nincs takargatni valója. Nyilván nagy érdeklődést fog kelteni, hiszen nincs az a kacér nő, aki például képes lenne megmutatni a lépét vagy a veséjét.

A japánok többek között miniatűr tranzisztoros rádiót állítanak ki, ebben ugyanis nagyon szegények vagyunk, nálunk még mindig nincs minden szivarzsebben tranzisztoros rádió. Ismerve a japánok dömping-módszereit, szívesen vennék magam is vagy egy félkiló tranzisztoros rádiót.

Van egy érdekes német gép, az ún. szedőírógép, amely nemcsak írógép, hanem szedőgép is, s véleményem szerint különösen az írók és a költők érdeklődnek majd e gép iránt. Nagy önbizalommal rendelkező írók és költők minden közbeiktatott munkafolyamat nélkül nyomáskész műveket fogalmazhatnak majd.

Nagyon érdekes az az egyszobahallos lakás, amelyben bemutatják a második műszakot megkönnyítő háztartási kisgépeket. A háztartások gépesítése rohamléptekben halad előre, s a gépek karbantartására érdemes harmadik műszakot rendszeresíteni.

Nagy érdeklődésre tart számot a magyar gyógyszerpavilon, ahova mindenki betér egy-egy kalmopyrinre vagy andaxinra. Ezek azok a magyar gyógyszerek, amelyekért az egész világon mindenütt rajonganak, mert külföldi.

A BIV a kiegyensúlyozottságot példázza. Itt van a híres kubai szivar, viszont a vásár valamennyi zárt helyiségében tilos a dohányzás.

Általában mindenütt emeletes, sínreszerelt, zakatoló, puffogó, forgó, lépegető, guruló gépek, gépek és gépek. Ugyanakkor van italbolt is, ahol az alkohol békés felhasználására történnek kísérletek, vannak büfék, ahol kézierővel táplálkoznak az emberek, és vannak sétányok, ahol a helyváltoztatás lábak útján történik.

Vannak hiányosságok is. Nincs például még Szaturnusz-járó, ködfolttisztító, meteorhessegető, kozmikus portörlő, atommagkereskedés, tejútkaparó, vulkánhűtő, csillagrobbantószer, üstököstésű, óceánszűrő, világűrmérő és Odol-szájvíz.

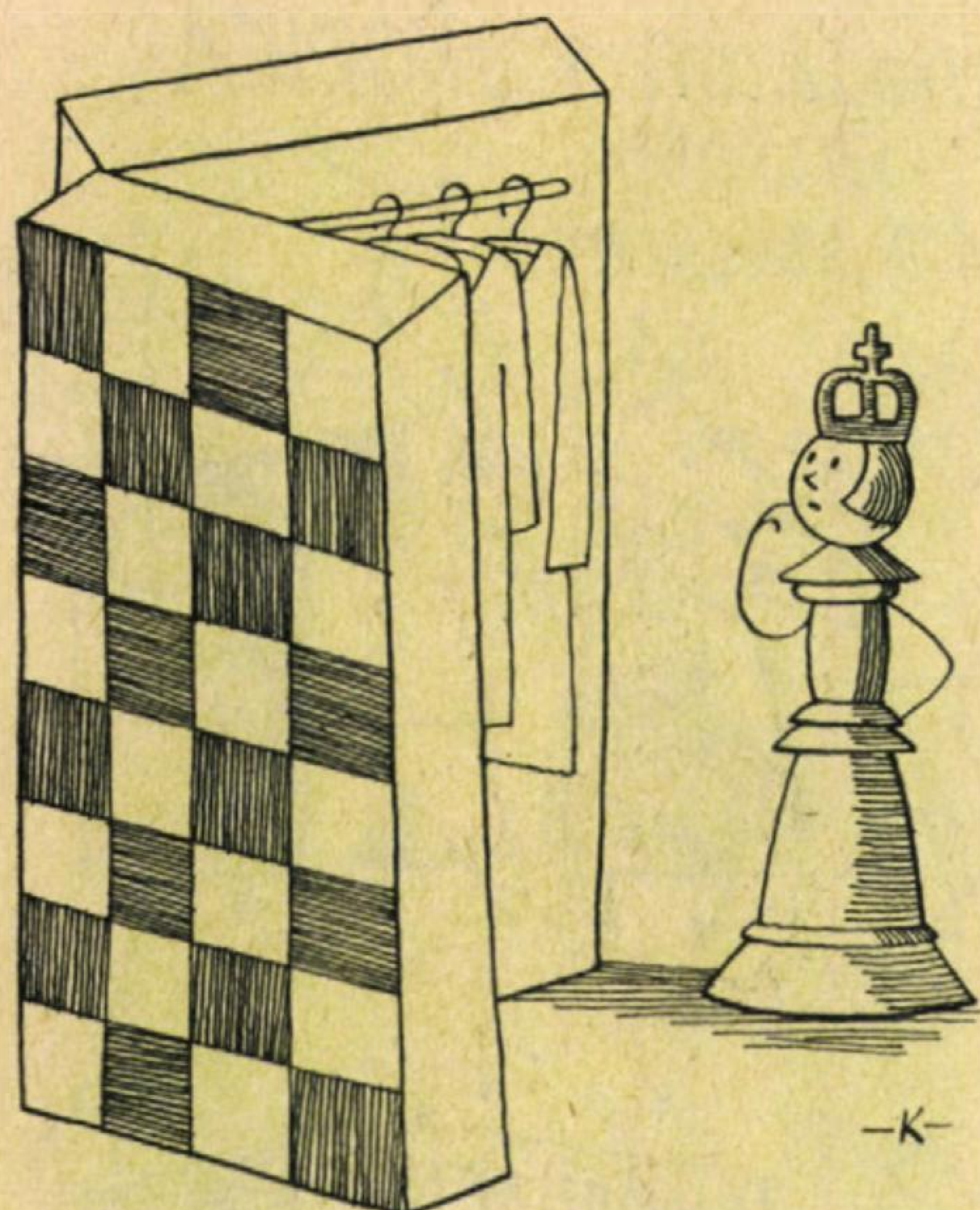
Majd lesz!

f. l.

Szegény királynő

Kaján Tibor rajza

– Nincs mit felvennem! . . .

Kritikus mint apa

Vasvári Anna rajza

– Hálistennek fiú, de sajnos pesszimista . . .

LEVÉL egy levélváltásról

Kedves Asszonyom!

Abban a hiedelemben éltem, hogy szigorú magánügyként köztünk marad az a levélváltás, amelynek során ön nagy keserűséggel elpanaszolta nekem sérelmeit, én pedig válaszomban panaszainak orvoslásáról adtam örvendetes hírt.

Újabb levele feloldott engem a magánügyet megillető diszkréció alól, és most a nyilvánosság előtt ismertetem kettőnk bizalmas természetű levélváltását.

Első levelében részletesen kifejtette ön, hogy sajnos, még mindig nem lehet nálunk a nők egyenjogúságáról beszélni, hiszen közéleti személyiségeink közül a legkiválóbb férfiakat gyakran már ötven éves születésnapjukon kitüntetik, de nőnemű közéleti személyiségeink életkorhoz kötött kitüntetéseiről rendszerint megfeledkeznek. Nem kevés iróniával jegyezte meg ön, hogy közéletünkben nyilván csak férfiak fejtenek ki említésre érdemes tevékenységet, a nők messze elmaradnak tőlük, és így tulajdonképpen nem is válhatnak kitüntetésre érdemes közéleti személyiségekké. A férfiak azt hiszik — írja ön a továbbiakban —, hogy a nők egyenjogúságához elegendő, ha a nőnapon minden újság oldalas cikkeket, és fényképes riportokat közöl a dolgozó nőkről, akik otthon még a háztartást is vezetik, gyerekeket nevelnek, és a férj kényelméről is gondoskodnak, anyák napján pedig oly nagy mértékben emlékeznek meg lapjaink a nőkről, mintha egyetlen férfi sem élne széles e hazában.

Amidőn harcos, de keserűséggel telt levelének olvasása közben idáig jutottam, lélekben máris igazat adtam önnek, mert legjobb meggyőződésem szerint a nők valóságos egyenjogúsításának, és munkájuk megbecsülésének tekintetében igazán sok még a tennivalónk. S amikor az ön — általam jól ismert — fáradhatatlan közéleti tevékenységére gondoltam, máris megszületett az elhatározás bennem: mindent el fogok követni, hogy fellármázzam az illetékeseket, és felhívjam a figyelmüket az ön sokirányú tevékenységének fokozottabb megbecsülésére.

Hivatali beosztásomnál fogva némi személyes kapcsolattal rendelkezem, és így az ön érdemeinek méltatását készséggel indí-

tottam el, míg végül is aprólékos fáradozással elértem, hogy az arra illetékesek valóban felfigyeltek az ön kiváló közéleti munkásságára, s elhatározták, hogy ötvenedik születésnapja alkalmából kitüntetésben részesítik, és ezt hírlapilag is nyugtázzák.

Válaszomban ezt az örvendetes hírt közöltem önnel, gondolván, hogy ezzel gyógyító írt nyújtok panaszainak orvoslására.

A már fentebb említett viszontválasz, amelyet erre az örömteli közlésemre öntől kaptam, mélyen megrendített: nem azért, mert goromba volt, és sok fáradozásomat tekintve, méltánytalan. Az rendített meg, hogy ön inkább lemond a kitüntetésről, amelyre annyira áhítozott, semmint a tisztes munkában eltöltött ötven esztendős korát közhírré tegyék.

De hát arra igazán nem gondolhattam, hogy ön még a legjobb barátainak is csak negyvenhármat vall be . . .

Földes György

Jucika átalakít

Pusztai Pál rajza

TALÁLKOZÁS

(Jelenet. A Nagykörúton két nagybajuszú, idősebb parasztember jön csizmában, fehér, begombolt ingben)

ELSŐ: Adjjsten, földi. Mi járatban?
MÁSODIK: A lányomnak kommissiózok. A magamfajta öreget már inkább elnézik a munkából.
ELSŐ: Hát így nyáridőben kevesebb is a dolog. Nem úgy, mint télen.
MÁSODIK: Télen?
ELSŐ: Hát. Nyáron nincs munka. Télen, akkor lehet keresni! Gyakran még este kilenc órakor is talpon állok.
MÁSODIK: Télen?
ELSŐ: Legtöbbet októbertől márciusig. Mert mi akad nyáron? Egy-két bolond megszállott dolgozik, a többi tétlenkedik, pipázik.
MÁSODIK: Ilyent még nem is hallottam! Hát mit termelnek a maguk szövetkezetében?
ELSŐ: Szövetkezetben? Utoljára két esztendeje voltam a csoportban.
MÁSODIK: Hát most hol van?
ELSŐ: Modell vagyok a Képzőművészeti Főiskolán.
MÁSODIK: Akkor már értem. Látja, én nem tudnék Pesten élni. Én már csak paraszt maradok.
ELSŐ: Oda is köll ember.
MÁSODIK: Köll ám. Meg aztán a falunkat is megszoktam, én már csak annak a levegőjét szeretem szívni.
ELSŐ: Én meg a főiskoláét. Azt mondják, nagyon karakteres fejem van. Az se megvetendőbb, mint a földművelés.
MÁSODIK: Nem is mondom. Csak van, aki már lenézi a mezőgazdasági munkát. Aki riadozik a falusi sártól meg a kapanyéltől.
ELSŐ: Én nem olyan vagyok. Én tudom, milyen a gazda élete. A verejték a mindennapi kenyérért. Én megemelem a kalapomat maga előtt is, ne gondoljon rólam rosszabbat.
MÁSODIK: Nem is gondoltam. Mert amit én csinálok otthon, azt egyes-egyedül csinálom, azt nem végzi a faluban senki más.
ELSŐ: Igazán? És mit végez?
MÁSODIK: Én vagyok a toto-lottó kirendeltség!

(Elmennek.)

(Somogyi)

Ábrándozás

Pusztai Pál rajza

– Gergely, elaludtál?! Már megint elfelejtetted, hogy a háztájiban vagy!

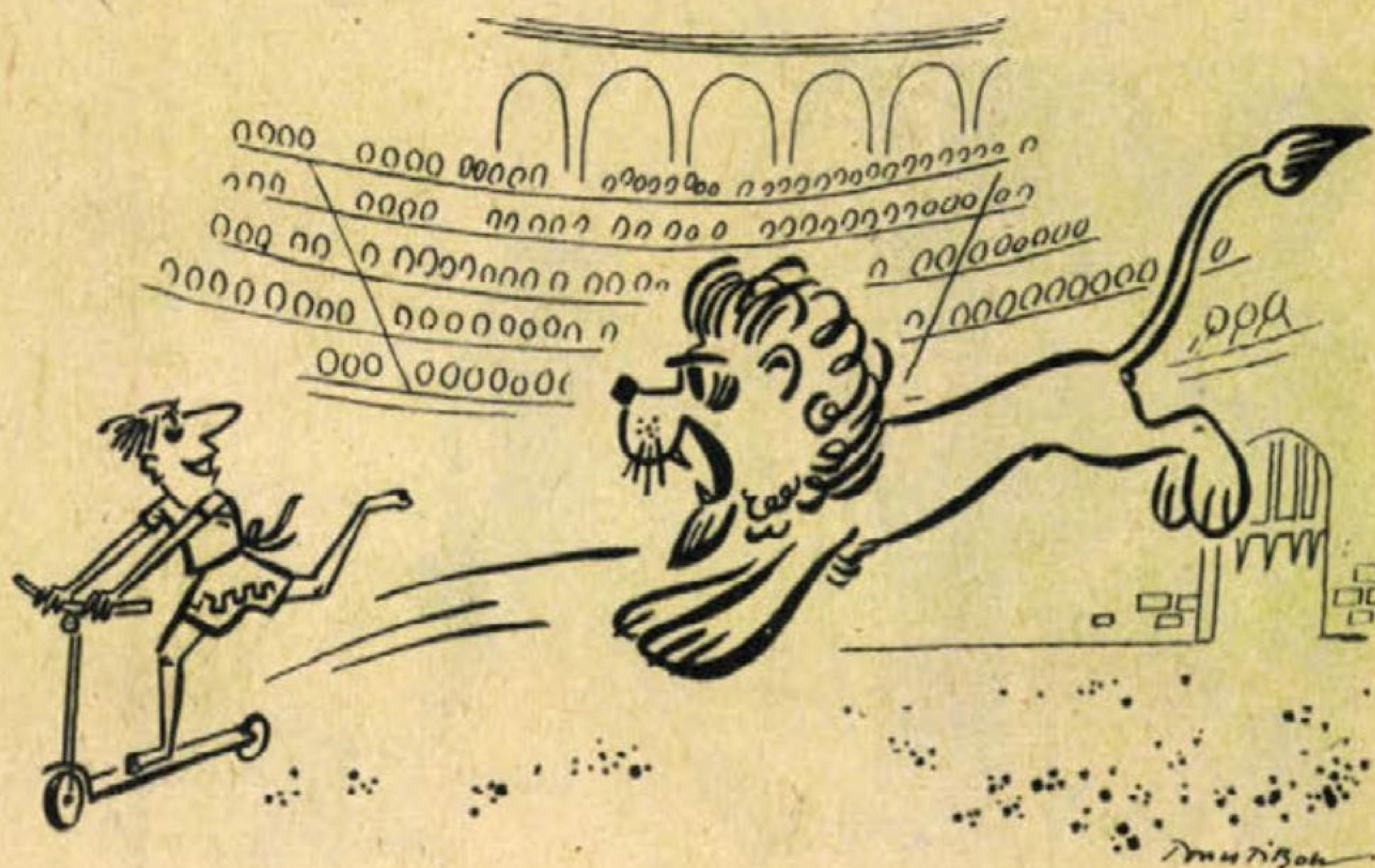
Angol családi dráma

Várnai György rajza

Újító az ókori Rómában

Toncz Tibor rajza

SZOBOSZLÓI GYÓGY-VICCEK

Hajdúszoboszló Hajdú-Bihar megyében fekszik emberemlékezet óta egyfolytában. Nevezetes fürdőhely. Lakosainak száma télen húsz-, nyáron negyvenezer. Virágzó földjeit a határban húzódó keleti főcsatorna vizével öntözik. Ezen főcsatorna a Tisza által a Dunába ömölvén, Hajdúszoboszlót a tengerrel köti össze, tehát Szoboszló városát tengeri kikötő gyanánt tarthatjuk számon. Szoboszló úgy is, mint fürdőhely, és úgy is, mint lakosok által benépesített település, egy napos és egy árnyékos oldallal rendelkezik.

A NAPOS OLDAL

Szoboszló legfrissebb nevezetessége egy befejezés előtt álló üdülőpalota. A kacsalábon forgó kastélyt a reumás lábakon forgó vendégek gyógyítására építették százmilliós költséggel.

*

Van Szoboszlón egy kevésbé szívesen látott vendég is, a határban megjelent répabarkó nevű kártékony bogár. Hatalmas felhőkben fújják szét a HCH nevű idegmérget, és amelyik barkó-bogár a bénító méregbe belelép, azon már a szoboszlói gyógyvíz sem segít.

*

Már szedik a paradicsomot a hajtatókertészetben. A híres hőforrás vizével fűtött sok-sok üvegház a paradicsomtöveknek valóságos paradicsoma.

*

Éppen látogatásom napján próbálták ki a Vörös Hajnal téeszben a villanypásztort. Ez tulajdonképpen egy árammal telített drót, melyen a marha nem tud keresztültörni. A villanypásztor kitűnően bevált, mert olcsó és — ráz.

*

Hajdúszoboszló lakói, a vitéz hajdúk leszármazottai igen készségesen igazítják útba a vendégeket. Egy angol, aki ködös hazájából jött egyenesen Szoboszlóra, hogy csúzát a híres gyógyvízzel kúrálja, megállít egy atyafit, és azt mondja neki: — Haudujudu? Mire az öreg magyar ráfeleli: — Az vónék én, hajdu, csak ne tessék úgy dadogni.

AZ ÁRNYÉKOS OLDAL

A városnak elég kevés építészeti hagyatéka van. A múlt emlékét ma már csak a török időkből fennmaradt töredék várfal és a történelemelőtti időkből ránk maradt szoboszlói bolthálózat hirdeti.

*

Evente nem kevesebb, mint kilencszázezer alkalommal fürdenek meg a gyógyvizekben, jórészt reumások. Sajnos azonban a korszerűtlen fürdő is reumatikus bántalmakban szenved, talán ezért nem tud lépést tartani az igényekkel. A szoboszlói gyógyfürdő vezetői a fejlesztésre fordított csekély összeggel, hogy úgy mondjam, kinn vannak az összes vizekből.

*

Az ország egyik legnagyobb földgázlelőhelye van itt, a gáz mégis sokkal drágább, mint máshol. Pedig szívesen használnák a szoboszlóiak földjük kincsét főzésre, fűtésre, ha olyan drága nem volna. A szoboszlói gyógyhely egyik nem éppen gyógynyelvű őslakójától származik az a mondás, hogy: „Minálunk szegény ember vízzel főz, gazdag ember gázzal."

*

Hajdúszoboszló földjeit a hatalmas keleti főcsatorna, utcáit viszont csak egy ócska locsolókocsi öntözi. Ennek következtében, aki meg akar fürödni a híres szoboszlói gyógyvízben, annak előbb meg kell fürödnie a nem kevésbé híres szoboszlói porban.

Fülöp György

Májusi randevú

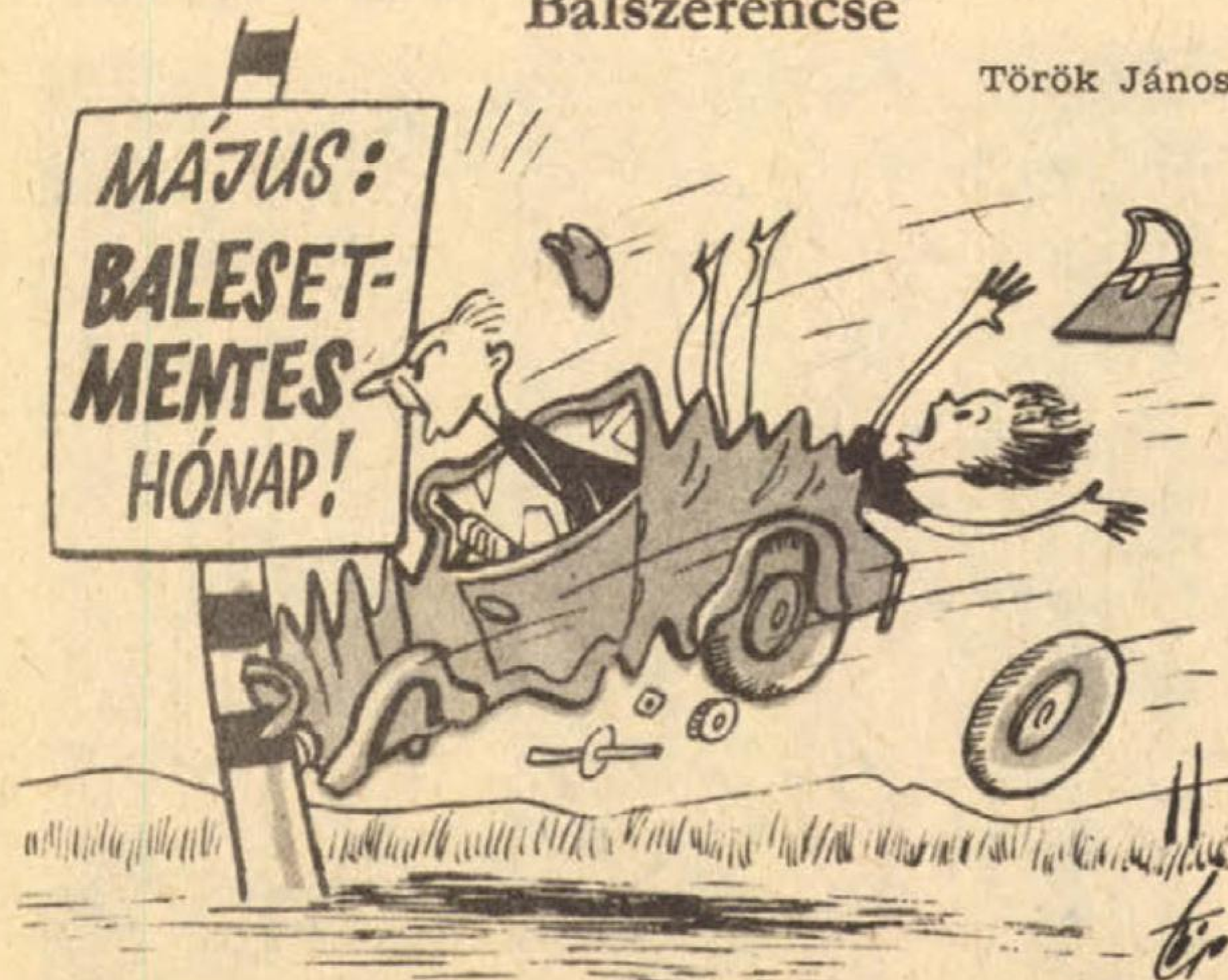
Szegő Gizi rajza

– Csak bimbókat kérek a rózsákból, mert mire megjön a menyasszonyom, úgyis kinyílnak . . .

Balszerencse

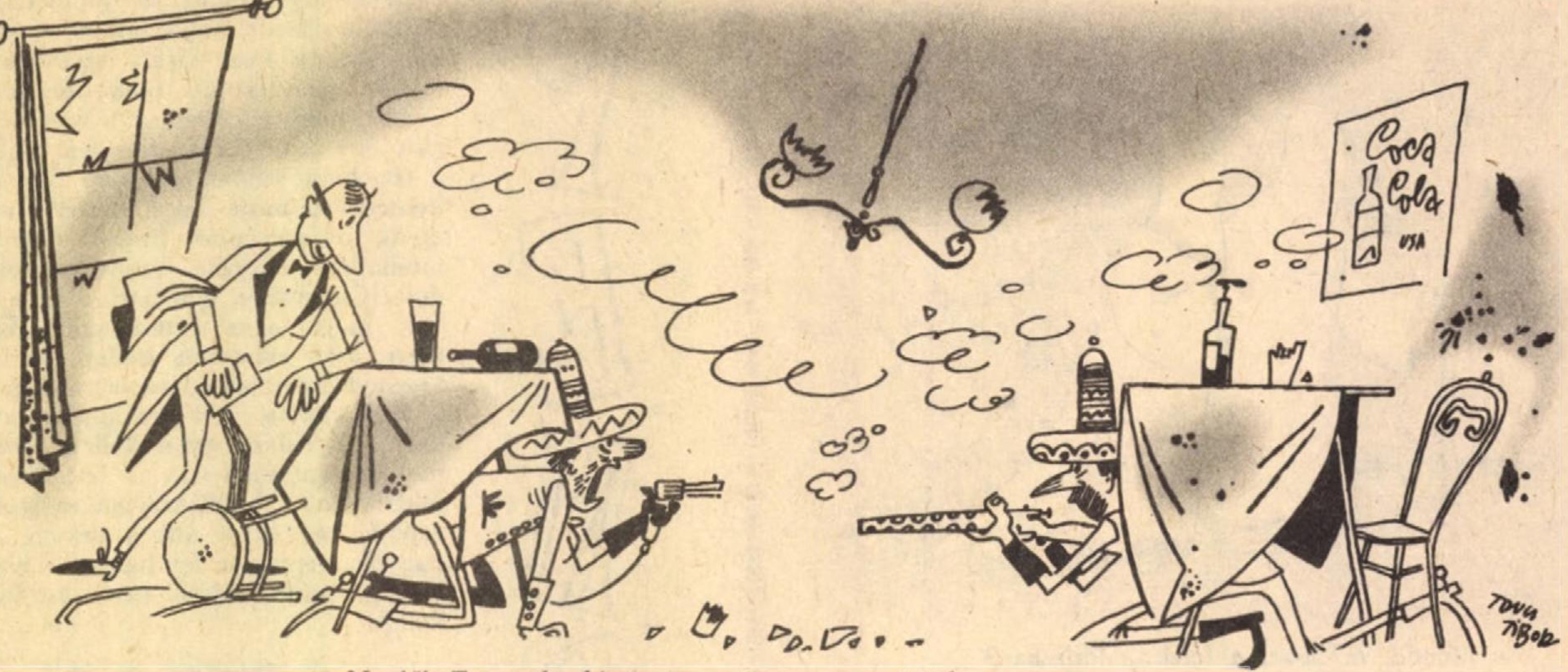
Török János rajza

– Pont ide kellett állítani ezt a táblát!?!

Forradalom Venezuelában

Toncz Tibor rajza

– Ne lőj, Fernando, hiszen egy párton vagyunk! Én is dollárral fizetek!

A karrierista

Forrt, fortyogott, a megdöbbentő leleplezés lázában égett az előszerelő műhely. Ez a Bóna Feri, hogy ez micsoda csirkefogó... Ipari tanulóból itt lett szakmunkás, évek óta köztünk dolgozik és tessék! Galádul becsapta munkatársait, tanítómestereit, átejtette a gyár egész vezetőségét. Még szóbaállni sem érdemes az ilyen kétszínű csibésszel....

Csak a katonaságtól frissen leszerelt Kovács Tóni szólította meg a teljes társadalmi számkivetettség állapotában leledző ifjút.

— Te, Feri, mi ez a nagy rumli körülötted? Miért utált meg hirtelen az egész társulat?

— Az volt a baj, Tóni bácsi, hogy az anyámat nem avattam be a dologba. Ezen buktam le.

— Meséld el elejétől, mi történt.

Bóna Feri sóhajtott egy nagyot, leeresztette a stószreszelőt, s mondotta, amint alább következik:

— Januárban kezdődött a dolog. Otthon, egy vasárnap délután. A kisöcsémet lovagoltattam a hátamon, s valahogy nekiestem a szekrény sarkának. Másnap nagy fehér turbánnal a fejemen álltam munkába. Kérdik: mi történt? Az igazat szégyelltem, hát azt hazudtam, hogy a csehóban megvertem három ürgét, de az egyik még megsimította a szódásüveggel, mielőtt betakartam. Azt hittem, ezzel le is zártam az ügyet. Hát csak jön délben a KISZ-titkár, s azt mondja: — Tudomást szereztem a dologról, és nem is firtatom a részleteket. A lényeg, hogy azért mi nem tartunk téged elveszett embernek. Bennünket is terhel felelősség, amiért eddig nem foglalkoztunk veled megfelelően. — Ezután potya színházjegyeket adott, később közös kirándulásra, moziba vittek a kiszesek. Mindenki velem törődött. Príma dolgom volt. Néhány héttel később be kellett mennem a rendőrségre, hogy meghosszabbíttassam a személyazonosságimat. Jövök vissza, kérdik hol voltam. Mondom, az óberhén. Délben felhív az ÜB-elnök, leültet, s így szól: — Te, Feri, hallom, megint baj van veled. Nem firtatom a részleteket. A lényeg az, hogy meggyőződésem szerint te nem vagy javíthatatlan huligán. Kicsit mi is felelősek vagyunk a történtekért. — Ezután elintézte, hogy jól fizető széria munkára kerüljek. A fizetésemet is felemelték. Egy szocialista brigád védnökséget vállalt felettem, és Prágába is magukkal vittek IBUSZ társasutazásra. Még prímább sorom lett. Engem dajkált az egész üzem. Valóságos mozgalom indult meg a megmentésemre. Nevelőim nyilatkoztak rólam a sajtóban, én róluk a rádióban és a televízióban. A legnépszerűbb srác lettem a vállalatnál. Ekkor egy névtelen levelet írtam az igazgatónak. Az volt benne, hogy Bóna Ferenc erkölcstelen orgiákat rendez odahaza, sorozatban csábítja el a környékbeli lányokat stb., stb. Azt reméltem, hogy ennek a levélnek a hatására üzemi ösztöndíjjal bekerülök a műszaki egyetemre. Jól is indult a dolog, amikor a Nőbizottság egy rendkívüli ülésén elhatározta, hogy összehangolja az üzemi nevelést az otthonival. Felkeresték a mutteromat. Ő aztán elmondta — pechemre — az igazat. Hogy soha ki nem maradok, szeszesitalt nem veszek a számba, odahaza segítek a házimunkában, s nevelem az öcsémet. Hát így történt. Most itt áll az üzem NB I.-es visszaeső huligán nélkül. Nincs, akit szívós, türelmes munkával neveljenek.

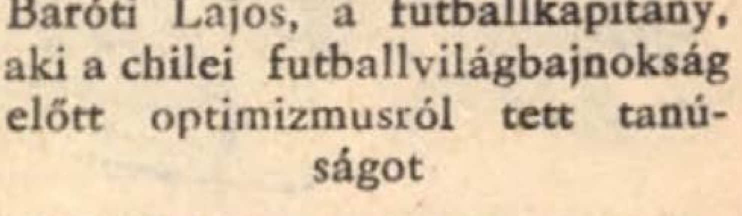
Befejezvén mondókáját, Bóna Feri fogta a stószreszelőt, és lázas ütemben látott munkához. Immár semmiféle protekcióra nem számíthatott.

Kürti András

Panoptikum

(Nevezetes emberek)

Baróti Lajos, a futballkapitány, aki a chilei futballvilágbajnokság előtt optimizmusról tett tanúságot

A fagykár ellen mindenütt védekezni kell!

Szegő Gizi rajza

A kételkedés szelleme

Kaján Tibor rajza

– Mondd, te hiszel a lélekvándorlásban?

A Hold végleges meghódítása

Balázs-Piri Balázs rajza

PENDLI

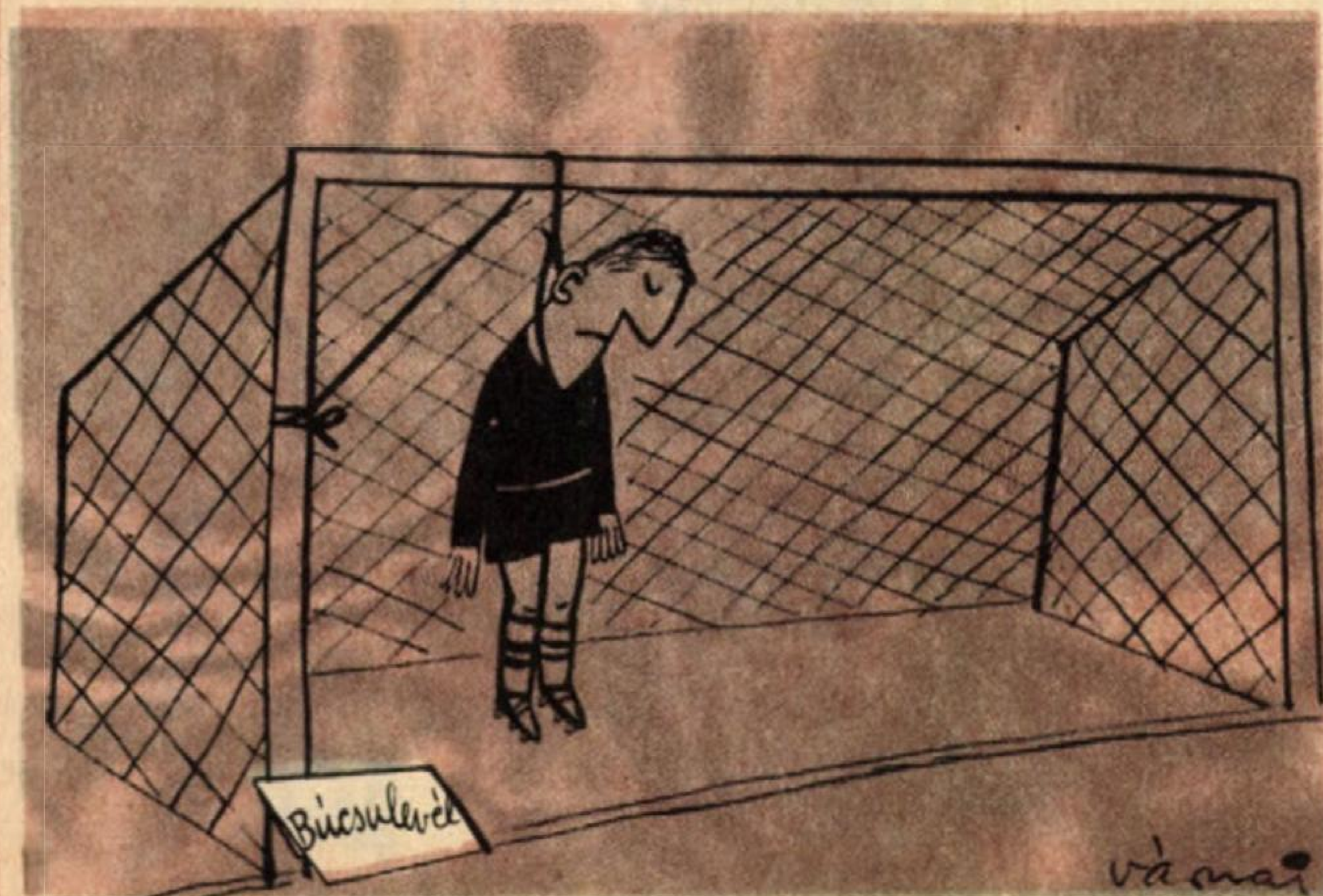
Csodaváry Bálint, a jónevű színész fáradtan ébredt, majd amikor a szinkronfilmgyárban Lear király szerepét szögediesen mondta el, csak későn jutott eszébe, hogy lélekben az a tsz-elnök volt, akit egy új magyar filmben alakít. Ez a tsz-elnök különben éppen úgy el volt keseredve, mint Lear király, mert az egyik növényápoló brigád lemaradt a munkában. Nagyon fáradt vagyok, gondolta Csodaváry, embertelen ez a hajsza. Sok ideje nem jutott gondolkodásra, mert már rohannia kellett az óbudai kozmodronba, ahonnan rövidesen indult a Hold-rakéta. Két óra múlva a Holdban egy vidám esten kellett részt vennie. Szerencsésen oda is ért, s mire bejelentették, a holdlakók lelkes tapsai közepette már kint állt a színen. Hol is vagyok, remegett fel benne a bizonytalanság, majd fejére ütve kezdte énekelni:

A Szaturnusz gyűrűje,
Sötét erdő sűrűje...

A halk pisszegésre döbbent rá, hogy megint összetévesztette az égitesteket. Embertelen ez a hajsza, gondolta, s úgy mentette meg a helyzetet, hogy a Csárdáskirálynőből énekelt el egy dalt, ezzel mindig sikere volt. Még zsebregyűrte a fellépti díjat, aztán rohannia kellett tovább, a Marson egy új katonai gyakorlótér felavatása alkalmából rendezett műsoros esten kellett fellépnie. Sajnos, a nagy sietségben rossz számot húzott elő, s a megjelent katonai előkelőségek nem kis megrökönyödésére elénekelte „A béketábor legyőzhetetlen...” kezdetű dalt. Szerencsére a rendező még idejében a fülébe súgta, hogy tévedés áll fenn, s hirtelen rázendített egy csatadalra. A hatást nem tudta megfigyelni, mert tovább száguldott a Vénuszra, ahol egy tarka est összekötő szövegét kellett elmondania. Ekkor már annyira álmos volt, hogy azt hitte, a Merkuron van, ahol a Shakespeare-ciklus keretében a Julius Caesart játsszák, s neki Antoniust kell alakítania. Kereste is Caesar tetemét, s amikor nem találta, Hamlet monológját mondta el. Majd a megdöbbent rendezők előtt azzal vágta ki magát, hogy el-

Potyagól után

Várnai György rajza

Esküvői fénykép

Schwott Lajos rajza

– Tessék mosolyogni! Rögtön jön a kismadár!

vesztette az összekötő szöveget, máskor jobban vigyázzanak. Vitára nem volt idő, mert a pénztártól már rohant tovább a kilövőhelyre, hogy még elérjen a Jupiterre, ahol egy reklámfilmben kell játszania. Az úton megpróbálta megtanulni a szerepét, tudta is, csak véletlenül olajkályha helyett jégszekrényt mondott, s amikor azt mondták neki, hogy jégszekrényt talán mégsem lehet propagálni 150 fokos hidegben, ingerülten válaszolta, hogy az ő rögtönzéseit naprendszerszerte meg szokták becsülni. Örüljenek, hogy fellép nekik, nem is nagyon érdemes, mert a Jupiteren sok a levonás, és különben is most devalválták a pénzüket.

Nem vitatkozott velük, ennél okosabb volt, s különben is rohannia kellett tovább, mert a Neptun egyik dalszínházában kellett fellépnie egy helyi operában. Embertelen ez a hajsza, kesergett. Még idejében odaért az előadásra, volt négy perce, hogy megtanulja a nyolc áriát és a közbenső énekbeszédet, de mire kiment a színpadra, mindent elfelejtett, s kárpótlásul magyar nótákat énekelt. Hat dalt adott elő, mire a rendezőség két ária árát levonta a fellépti díjából, hiába tiltakozott. Szerencséje volt a rendezőségnek, hogy Csodavárynak este 9-kor újra a Földön kellett lennie, a pesti Zeneakadémián, ahol a „Vidám júniusi majális" tarka esten egy jelenetben volt szerepe. Embertelen ez a hajsza, kesergett, táviratilag lemondta a Plutó-beli fellépését, és loholt vissza a Földre. Sajnos, a rakéta késett, a műsort föl kellett forgatni emiatt, s mire lélekszakadva a színpadra támolygott, elfelejtette, hogy hol van, s a „Sanzon a divat" című műsor összekötő szövegéből mondott el szemelvényeket. A szemrehányásokra csak ennyit mormogott: „Embertelen ez a hajsza!"

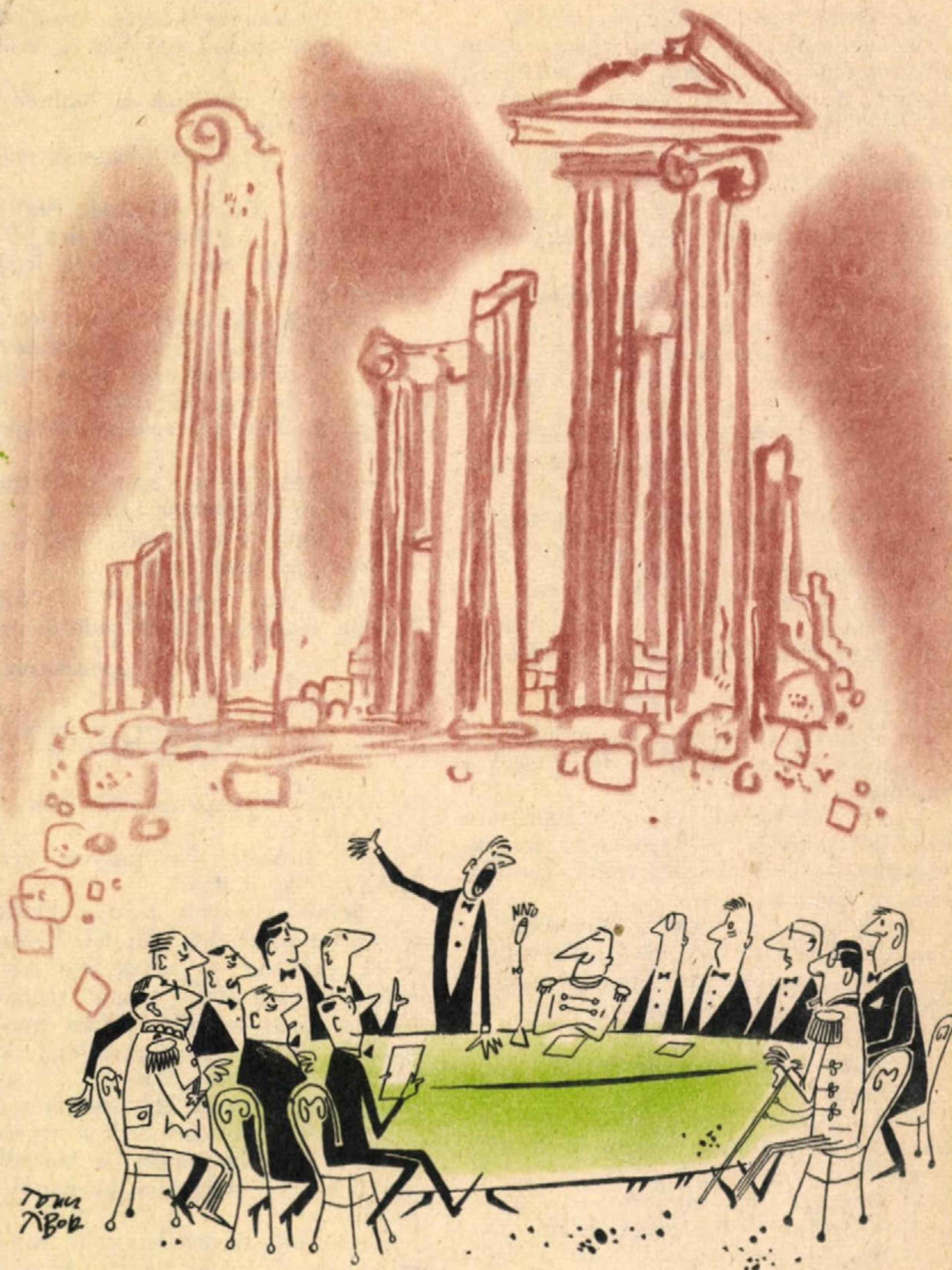
Félájultan esett végül az ágyba. Ez így nem megy tovább, határozta el. Őrültség így túlhajszolnia magát.

Az éjjeliszekrényén ott feküdt az új szerepe. Kezébe vette, majd hirtelen elhajította. Nem tanulom meg, határozta el. Valamikor csak pihenni kell!

Feleki László

Athénben tartott értekezletet a NATO

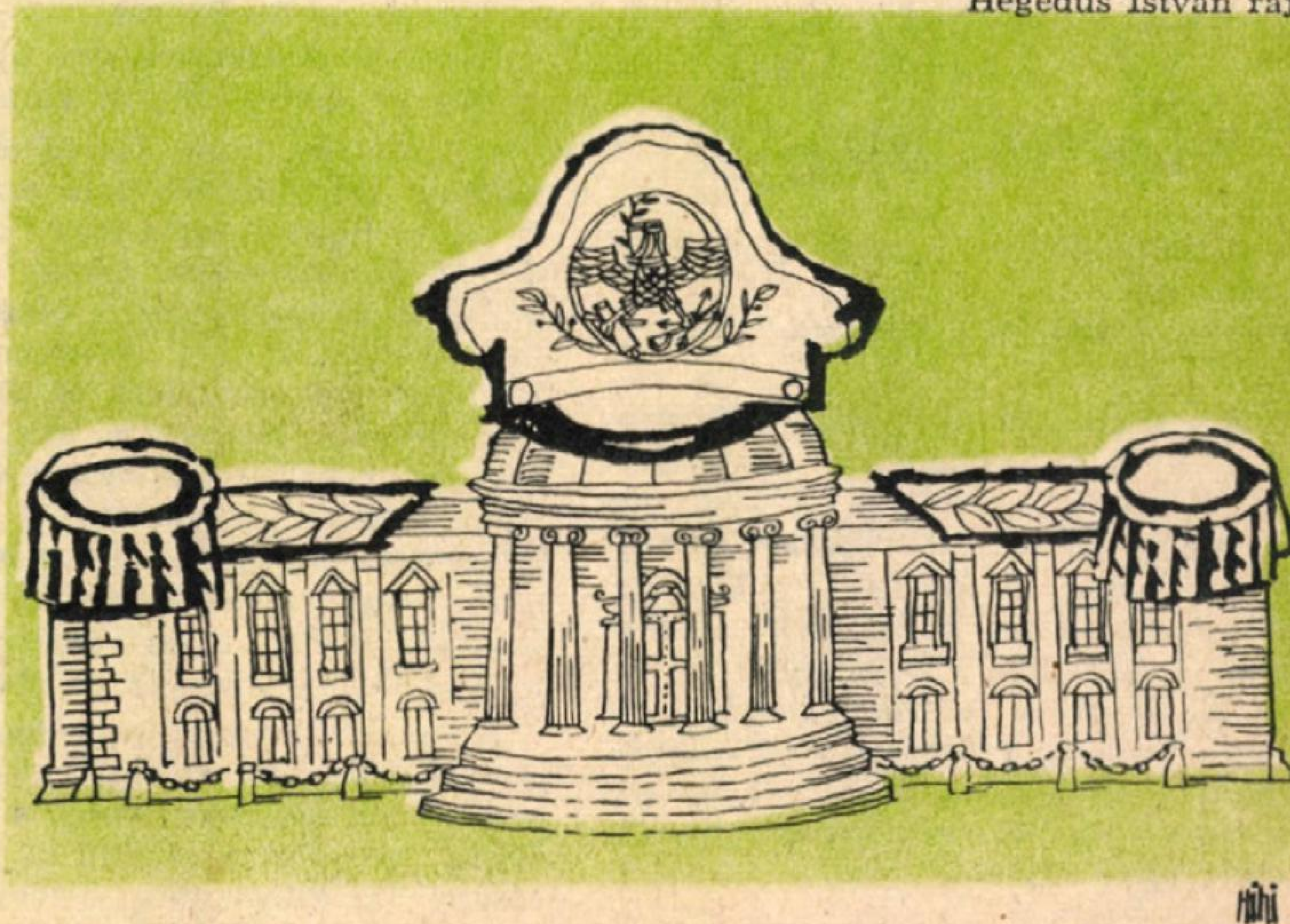
Toncz Tibor rajza

A megfelelő háttér

Dél-amerikai parlament

Hegedűs István rajza

Védőöltözet

– Ez a kendő viszont azért szükséges, mert a művezető egy kicsit szabadszájú . . .

J. Dimszkoj:

NATUSZJA

Az asszonynak mindig igaza van. Minekutána megdöbbentettük a nőtlen olvasót ezzel az intrikus „bemondással", lássunk hozzá minden kertelés nélkül az elbeszéléshez.

Natalia Vasziljevna életkorát ne firtassuk. Történetünk kezdetén a pamlagon feküdt, és Remarque egy regényét olvasta. Kisvártatva belépett a férj: Nyikolaj Petrovics.

— Áh, te vagy az, cuncili-muncili! — örvendezett Natalia Vasziljevna, és felállt. — Végre valahára! Nem győztelek kivárni. No mi van? Voltál a Központban?

— Voltam. Magánál az elnöknél.

— És miért nem a személyzeti osztályon?

— Először oda mentem, de az osztály főnöke...

— Férfi vagy nő az illető?

— Nő. Velem jött...

— Fiatal?

— Meglehet. Olyan, mint te. Én ő-vele...

— Szép?

— Nem figyeltem meg. Azt mondta...

Natalia puha kacsói a férje ajkára simultak.

— Ez a dolog nekem egyáltalán nem érdekes, pofikám! — turbékolta az asszonyka. — Azt akarom tudni, mi történt az elnöknél.

— De hiszen te vágsz a szavamba! — mondta Nyikolaj Petrovics vállatvonva. — Tehát amikor az elnökhöz mentünk...

— Nő vagy férfi?

— Férfi. Részletesen kikérdezett...

— Fiatal?

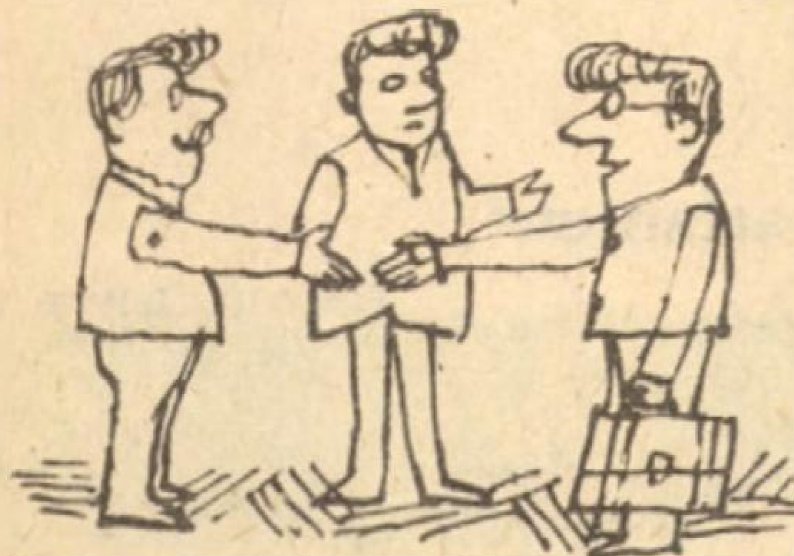
— Azt hiszem, olyan korú, mint én. Az érdekelte, hogyan dolgozom a gyárunkban...

— Mondta, hogy ülj le?

— No persze. Elmondtam neki...

— Szép bútorok vannak az irodájában?

Nyikolaj Petrovics értetlenül bámult a feleségére.

— A bútorok? Mi szerepe van itt a bútoroknak?

Natalia Vasziljevna gúnyosan mosolygott.

— Azt te mondd meg, hogy mi szerepe van itt a bútoroknak! — Szemrehányóan csóválta a fejét. — Nyilván terepszemlére hívtak a Főigazgatóságra, hogy megnézd a bútorokat. Ahelyett hogy megmondanád, miért hívtak, összebeszélsz mindenféle sületlenséget.

— Én beszélek sületlenségeket?! — kiáltotta Nyikolaj Petrovics szarkasztikus gúnnyal. — É-é-én?... No rendben van. Röviden szólva, az elnök bemutatott egy gépgyár igazgatójának...

— Férfi vagy nő?

— Ilyen bajusza van neki! Az igazgató elmesélte...

— Fiatal?

— Úgy harminc-hatvan éves!! Náluk, a gyárban valami baj van a kréta körül...

— És mit csináltak a többiek, amíg ti tárgyaltatok?

Nyikolaj Petrovics idegesen pattintott az ujjaival.

— Ültek. Álltak. Sétáltak. Hallgattak. Beszélgettek. Áriákat énekeltek. Válaszd ki magadnak, amelyik neked legjobban megfelel.

— Puci-muci, nekem nem tetszik — mondta gyengéden Natalia Vasziljevna —, hogy két értelmes szót nem tudsz kimondani, és még te fújsz.

Nyikolaj Petrovics remegő hangon folytatta:

— A beszélgetés végén a Főigazgatóság elnöke felajánlotta nekem a gépgyárban a főmérnöki állást. Meggondoltam a dolgot, és elfogadtam.

— Igaz ez, pucikám?! — kiáltotta Natalia Vasziljevna örvendező nevetéssel, miközben átölelte férjét. — Jaj, de cuki! Miért nem mondtad azonnal?

— Azonnal? — nevetett Nyikolaj Petrovics. — Megpróbáltam, de úgy látszik, nem tudtam. Bocsáss meg nekem, Natuszja, kérlek szépen!

— Te haszontalan! — Natuszja felborzolta a férje haját. — Semmit sem tudsz értelmesen elmondani. De mit tehetek? Megbocsátok.

(A moszkvai Krokodilból fordította Pogonyi Antal)

MEGOLDOTTÁK A PROBLÉMÁT

(Bizonyisten igaz történet)

Meg bizony. És milyen remekül. Hallga csak, hallga.

A fontos intézetet, nem: a Fontos Intézetet megépítették. Sőt fel. Több emelettel, magasba. Az egyik felső emeleten építették meg az igazgatói szobát, kényelmes, célt szolgáló titkári helyiséget satöbbit. Elegáns, reprezentatív kivitel, berendezés. Ahogy illik.

Aztán kineveztek egy igazgatót.

Az új igazgató bevonult a reprezentatív szobákba. Igazgatott. A második évben belejött a dolgokba, beletanult. Szuperált.

Ekkor jött a probléma. A nagy magyar nehéz kérdés. Vagyis, hogy ki legyen az új igazgató. Mivelhogy a régi már belejött, tud. Hivatalt kapott, a hivataltól észt, mit akar még? Lássuk a következőt.

Csoda történt. A következő is bevált. De meddig? Amíg nem ugrott elő ismét az enemenká, vagyis az N. M. N. K., vagyis a Nagy Magyar Nehéz Kérdés: ki legyen az új igazgató.

És akkor kineveztek egy új igazgatót. Egy év múlva megint újat.

Itt jött egy bum. Ez az új igazgató néhány heti működés után észrevett valamit a Fontos Intézetben. Nem nagy dolgot. Kis apróságot csupán. Azt, hogy a Fontos és így is úgy is Magas Intézetbe elfelejtettek liftet beépíteni. Magyarul: felvonót. És mert az új igazgató már hivatali kinevezése előtt is ismert szakember volt, tekintélye is volt, erélye is, és magas vérnyomása, e sok ok — különösen a magas vérnyomás — jogán, elérte, hogy a felsőbb régiókba épített igazgatói irodát, titkári szobát, valamint a satöbbiket is levigyék az első emeletre.

Nem volt könnyű probléma. Az első emelet bizonyos irodái, szűknek bizonyultak az igazgatói szoba, a titkári helyiség, valamint a satöbbi ki és betervezésére. De kitervezték, betervezték. Kialakították, átépítették. Meg- és fel. Kész.

Az igazgató leköltözött az első emeletre. Az új igazgatói irodába. A munka azonban sehogy se ment. Szűk lett itt Macedonia. A titkárság helyisége az igazgatói szoba előtt, városzoba is volt, itt nem lehetett titkot tartani, iratot, könyvet, hatszemélyes kávéfőzőt. És mi van, ha hét, ha nyolc személyre kell kávét főzni a jól kiképzett titkárnőknek.

Az igazgató szakember volt, tekintélye is volt, erélye is, és magas vérnyomása — különösen a magas vérnyomás — jogán elérte, hogy az igazgatói irodát, a titkárságot, valamint a satöbbiket vissza kell helyezni a felsőbb emeletre, a régi helyére. De ennek előfeltétele, hogy liftet kell építeni. Felvonót.

Nekiláttak. Betervezték, megtervezték. Megállapították, hogy meg kell erősíteni a főfalat. A támfalat. A tetőt. Az alapot. Aztán bontottak, fúrtak, kalapáltak. Betonban, vasban, téglában és malterben úszott minden, de megépült a lift. A felvonó.

Hurrázott az egész környék, hogy végre nem veri fel a házak nyugalmát az építkezés zaja. Lelkendezett a Fontos Intézet, hogy a szeretett igazgató visszakerült a régi helyre, a felső emeletre. The right man on the right place. Megfelelő ember a megfelelő helyen. És emeleten.

És nem kell az új igazgatónak, az ismert szakembernek, a magas vérnyomásával, elfúló lélegzettel a magas emeleteket másznia. Gyalog.

Nem bizony. Már megy a lift.

És az igazgató is.

Boross Elemér

Egy és más...

1.

Ez tulajdonképpen patologikus jelenség, ez az irtózat az aprópénztől, márminthogy a tízfilléréstől és a húszfilléréstől. Közlekedési eszközökön, elsősorban az autóbuszon mutatkoznak ennek a betegségnek a tünetei. Az utas, ha csak teheti, a legapróbb pénzzel rója le a viteldíjat, a kalauz, ha csak teheti, hasonlót ad vissza. Minden pénz törvényes fizetőeszköz, egyformán felhasználható bárhol. És mégis. Aki a két forintosából tíz darab tízfillérest kap vissza, boldogtalan. Vagy legalábbis mérges. És alig várja, hogy a következő autóbuszon letehesse a tíz darab tízfillérest egy vonaljegyért. Ki kezdte az ellenségeskedést? A kalauz, aki nem akarja szolgálat után éjfélig számolni az aprópénzt, s ezért „menetközben" szabadul meg tőle, vagy az utas, aki gazdagabbnak hiszi magát, ha tíz húszfilléres helyett egy kétforintos van a zsebében — ki tudja? A konok harc áll, az aprópénz valóságos feketepéterként vándorol ide-oda. Akinek a kezében marad, az vesztett.

Engem is bosszant, ha csupa aprót ad vissza a kalauz. Ellenséges indulatot érzek mögötte. S hogy jártam a napokban? Későn este szálltam fel az 1-es autóbuszra, rajtam kívül még egy felszálló volt, előttem váltott jegyet. Kétforintost adott, s mily nagy volt az örömöm, amikor láttam, hogy a kalauz épphogy össze tud kaparni neki öt darab húszfillérest. Az aprópénzek rekesze kiürült, s én higgadtan tettem le a tízest az asztalkára, mert a kalauz pénztárában csak forintosok voltak. Ki is számolt belőlük ötöt. A többi négyet húszfilléresekben adta. A zubbonya külső zsebéből.

2.

Nagyon szép kiállítású könyv fekszik előttem. A legfinomabb műnyomó papíroson készült, tördelése levegős, áttekinthető, a tördelőszerkesztő igazán nem fukarkodott a hellyel. Illusztrációi nyomdatechnikai szempontból kifogástalanok, a fényképreprodukciók bár egyszínűek, nagyon árnyalatgazdagok. Elhelyezésük tetszetős, a nagyalakú oldalak némelyikén mindössze egy kép van csupán, így aztán persze az illusztráció jól is mutat. A könyv könyvkiadásunknak és nyomdaiparunknak egyaránt díszére válik, s nem is csodálom, hogy ára 43 forint, annak ellenére, hogy terjedelme csak 150 oldalra rúg.

A luxuskivitelű mű nem József Attila összes verseit tartalmazza, nem is a Tragédia illusztrált kiadása, s még csak nem is Rembrandt legszebb képeit foglalja magában. Nem. A pompás album arról szól, hogyan kell pulikutyát tenyészteni.

Egy ilyen kötetért akármelyik írónk juhászkutya lenne.

t.

„Az én jó apámnak nincsen szenvedélye"

A címben idézett Szívküldi-dalt nemrégiben hallottam először. Körülbelül arról szól, hogy Kreácsik V. Álmos, ki ma ünnepli fennállásának nyolcvanötödik, konfirmálásának hetvenedik, újraoltásának hatvanegyedik évfordulóját, lakik a Kissalétrom utca 15/b-ben (hármat csengetni, bejárat hátul) — káros szenvedélytől, züllött barátoktól, asszonyi csábítástól magát távoltartó ember, valamint a legjobb ember a világon, sőt a háztömbben is, múlthavi ebadóját, háztartási biztosítási díját kiegyenlítette, csakis a zöldön megy át, minden lakógyűlésen felszólal, és maga mosogat.

Küzdelem ez, a javából, mégpedig a túlvilági életbe vetett hit ellen. Ezt hirdeti: ma már nem kell sírfeliratára várnia annak, aki legjobb férfi, apai mivoltát közhírré akarja tenni. Még életében világgá sugározza jótulajdonságait a Szívküldi testreszabott műdala.

Az Apadallal azonban nem apadhat ki az alkotószenvedély. Magam is tollat ragadok hát. Engedtessék meg, hogy e hasábokon tegyem közkinccsé az Apadal általam szerzett ikerművét, a Nagybácsicsasztuskát, hogyaszongya:

Ez a földgolyóbis nem hordott a hátán
még egy olyan embert,
mint a jó nagybátyám,
az a fizetését szálig hazahordja,
attól tönkremehet mind az apák boltja,
annak nincs se kugli, se nője, se kártya,
annak a Szívjóság egyetlen barátja,
nem szárad a lelkén soha semmi annak,
Szívküldinek hála, hogy ilyenek vannak.

Jól tudom, hogy igény mutatkozik sokmindenre. Vannak még hiányosságok: késik a Komakuplé, az Ángysanzon, a Sógorsláger, várat magára a Szeneshez, a Jegeshez, a Földrajzban Gyenge Gyermekem Földrajztanárához, a Főnökhöz, a Kikeshes szóló műdal. És sorolhatnók még...

Nem mintha nem tudnám megcsinálni. De több nap, mint kolbász! Nem habzsolom a jövőt. Maradjon művészi feladat a kései utódokra is.

Péreli Gabriella

Remek!

Az alábbi sajtóhiba Az ember tragédiájának új kiadásáról jelent meg az Állami Könyvterjesztő Vállalat „Tájékoztató" című lapjában.

> egészbőr-kötésben
> 45,— Ft
> Madách nagy műve most bibliofil kiadásban jelenik meg. gyerekek. A mindvégig mulatságos cselekményt Réber László humoros rajzai kísérik.

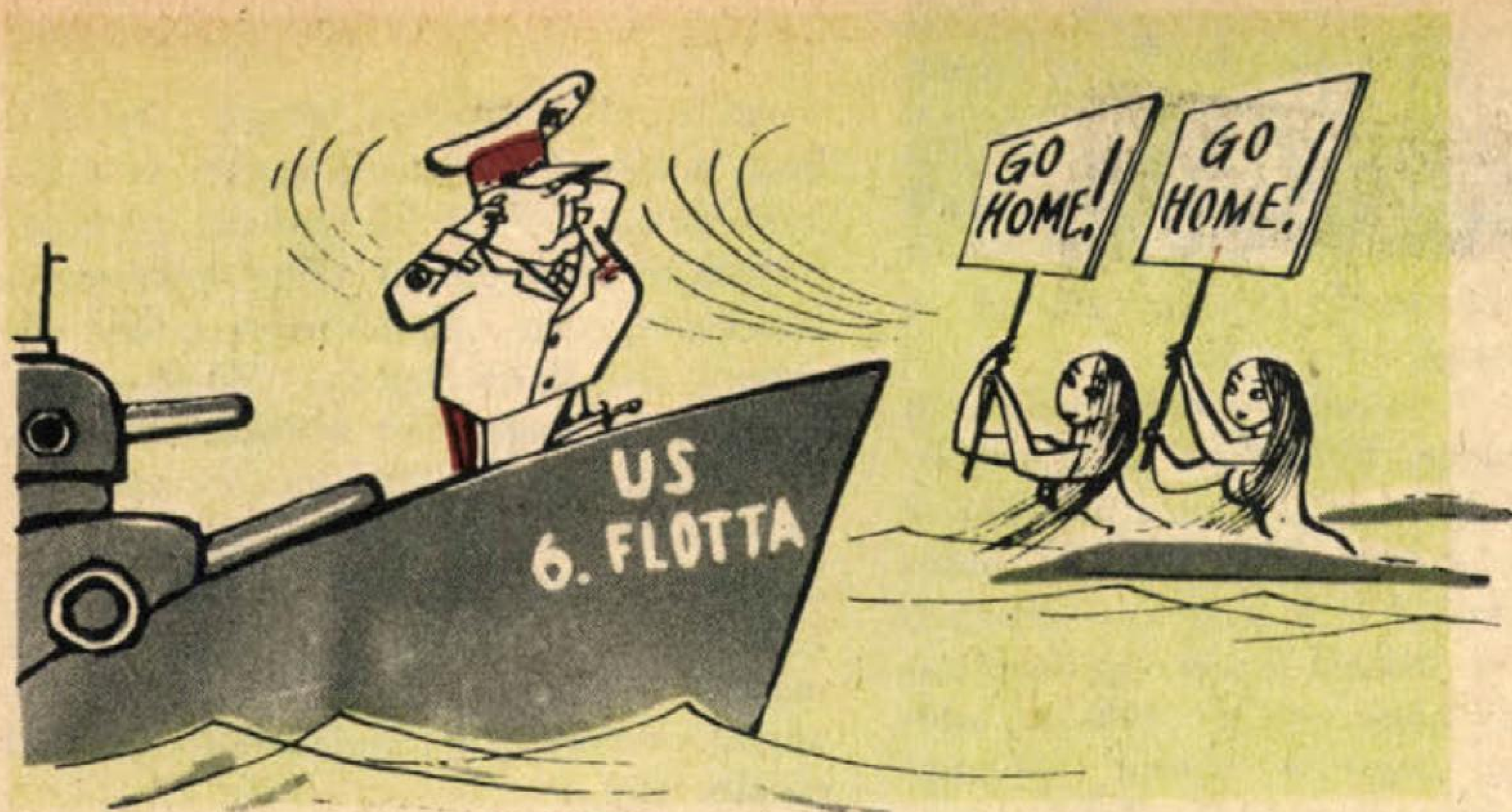
Strauss ókori építményeket tekintett meg Kréta szigetén

Mészáros András rajza

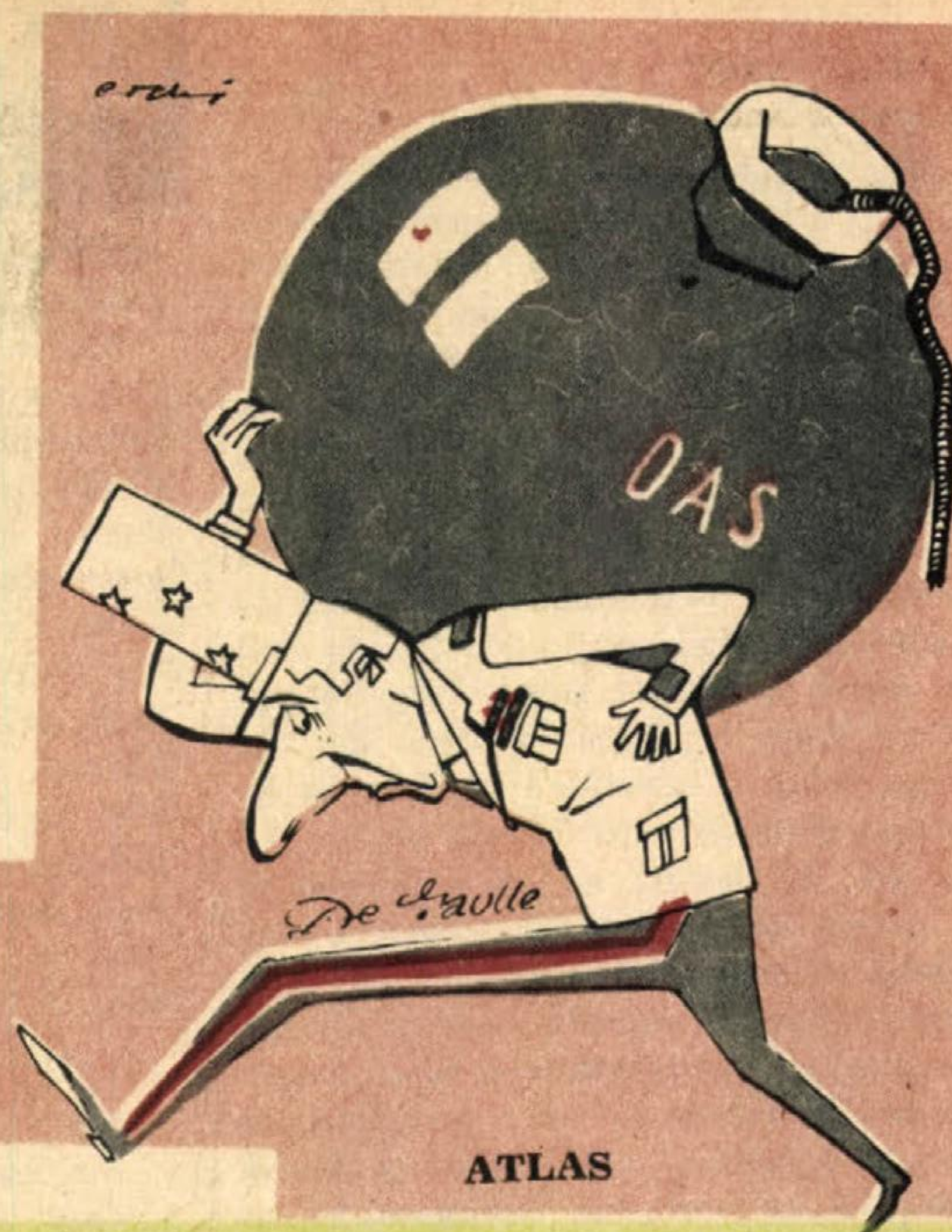

– Uraim, szenvedélyes műgyűjtő vagyok, legalább egyet adjanak!

EGY KIS MITOLÓGIA

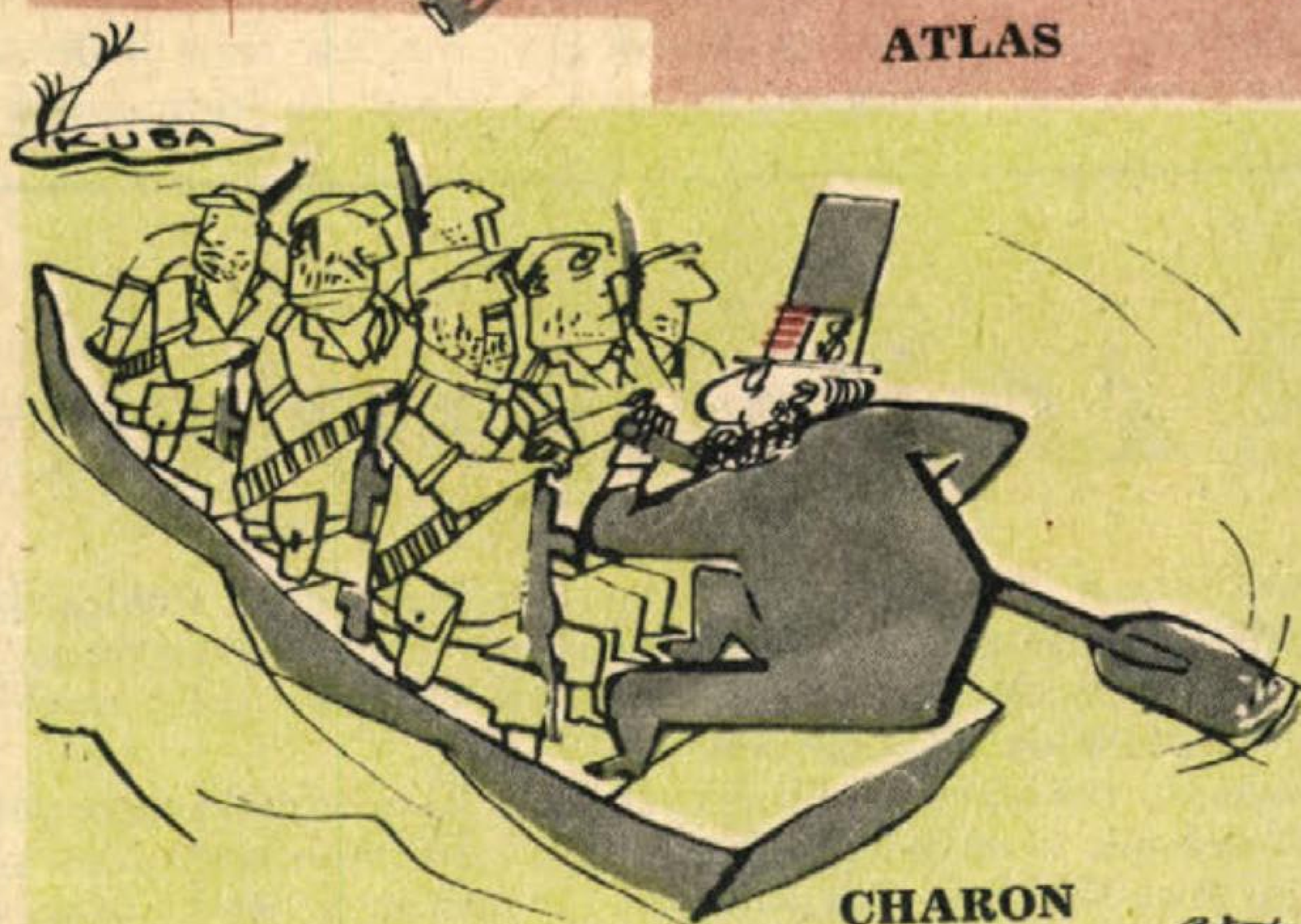
ODYSSEUS

ATLAS

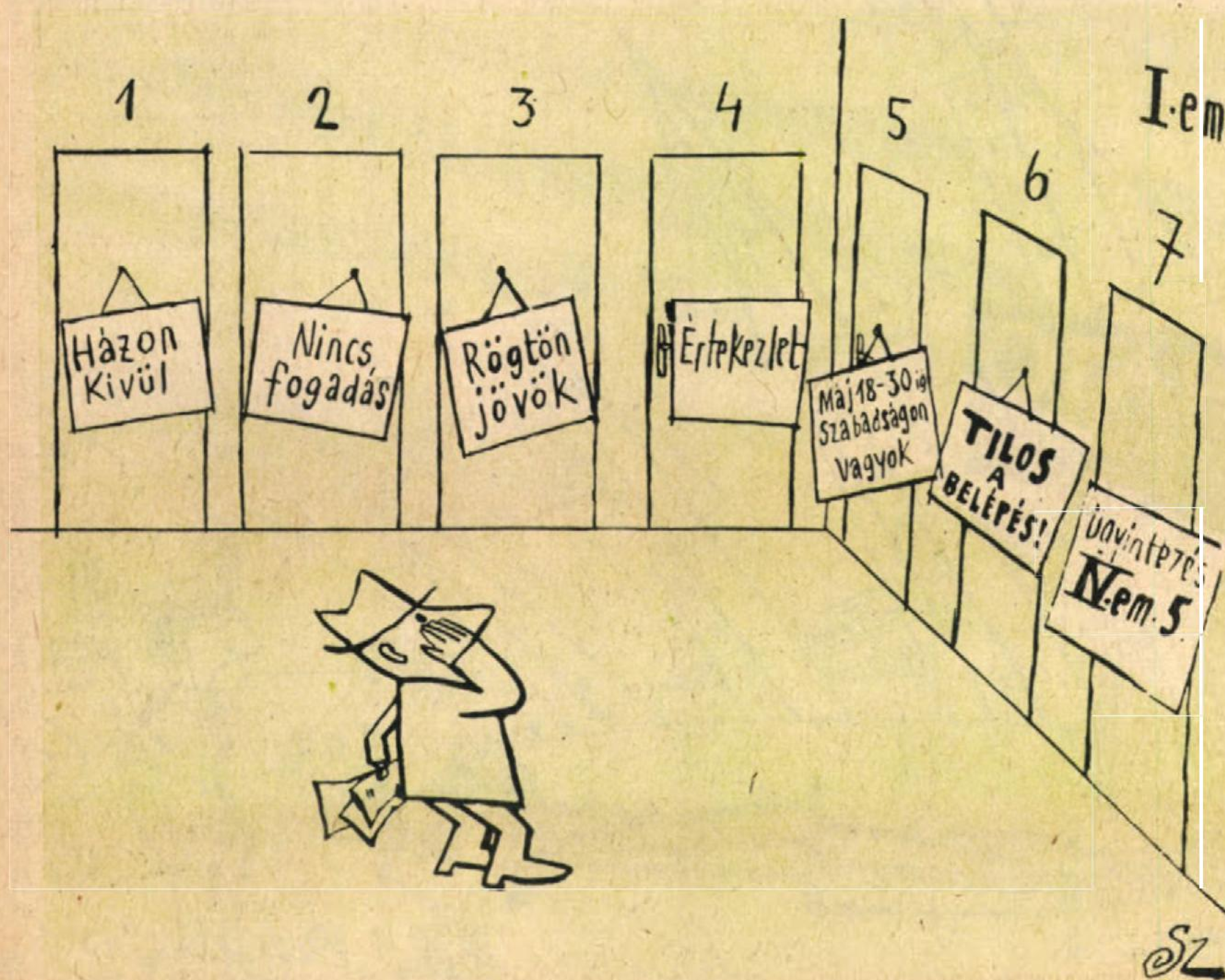
TANTALUS

CHARON

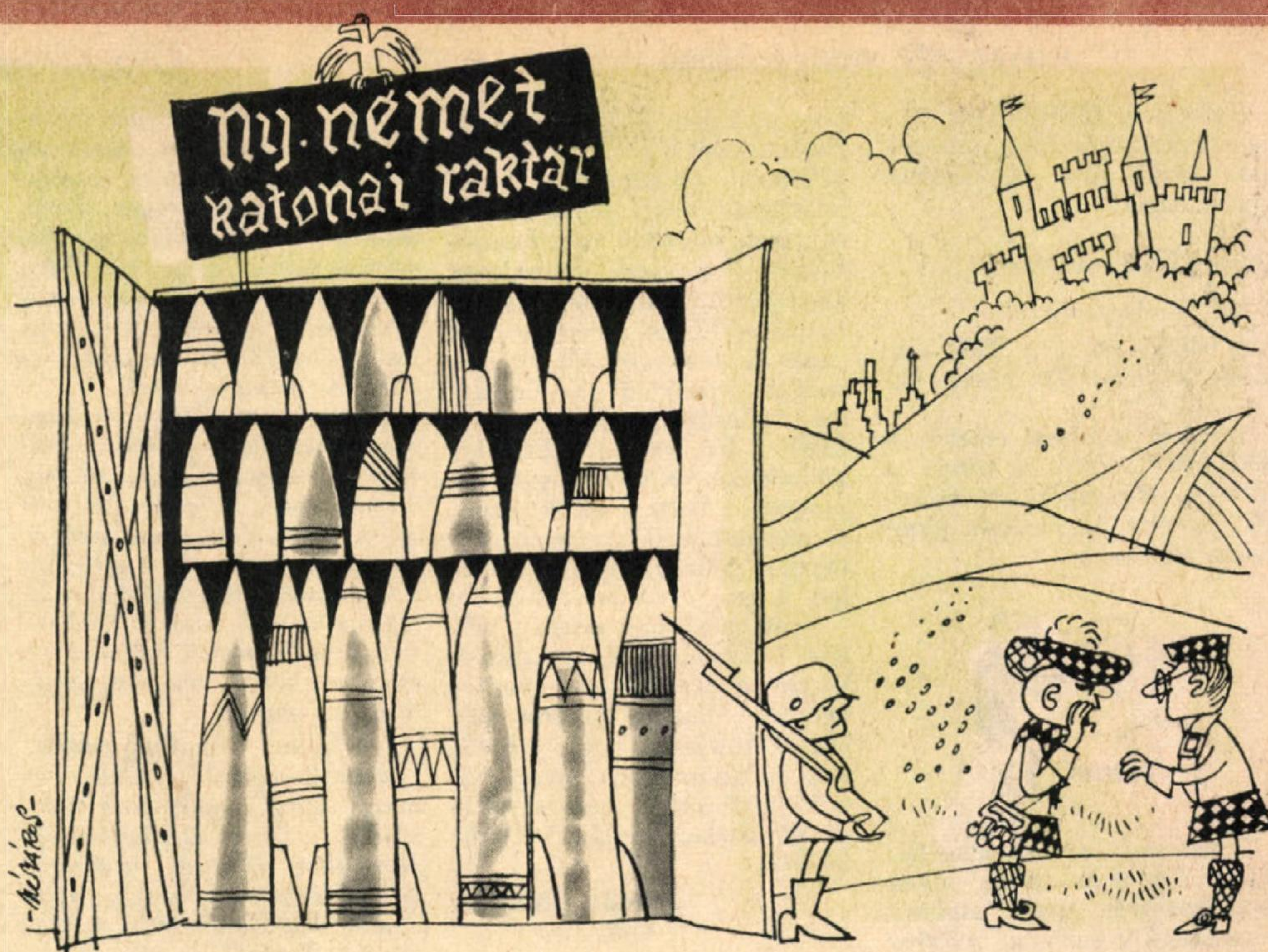
Hét pofon

Szűr-Szabó József rajza

Skót vicc
Mészáros András rajza

– Mit gondolsz, nem fog ez nekünk sokba kerülni?

A humor Könyvéből

RÁTH-VÉGH ISTVÁN kultúrhistorikus civilben magasrangú bíró volt. Kezdő albíró korában egy libatolvaj került eléje.

— Volt már büntetve?

— Igen, egyszer két hétre.

— Mi miatt ítélték el?

— Libalopásért.

Mint visszaeső bűnöst, ezúttal háromheti fogházzal sújtotta az ítélet. De az elítélt siránkozni kezdett:

— Nem értem, miért három hét, bíró úr... idén sokkal olcsóbb a liba!

SZÉP ERNŐ, az örök agglegény, ifjonti éveiben egy angyalarcú, kellemes, de szellemileg elég szimpla kis barátnőre tett szert. Barátságuk csúcsidejében a kis nő szolidan korholta a fiatal költőt:

— A verseid miatt szerettem beléd, s most, hogy melletted élek, még egyetlen sort sem írtál le.

A költő megcirógatva szerelmesét, gyöngéden mosolyogtt rá:

— Ez azért van, szivikém, mert azóta te vagy az egyetlen gondolatom.

CSÓK ISTVÁNNAL interjút csinált egy újságíró.

— S mi volt eddig a legnagyobb képsikere, mester? — tette föl a kérdést.

— Az nagyon érdekes volt. Épp a legkisebb képemért kaptam a legnagyobb honoráriumot.

— Hogy történhetett?

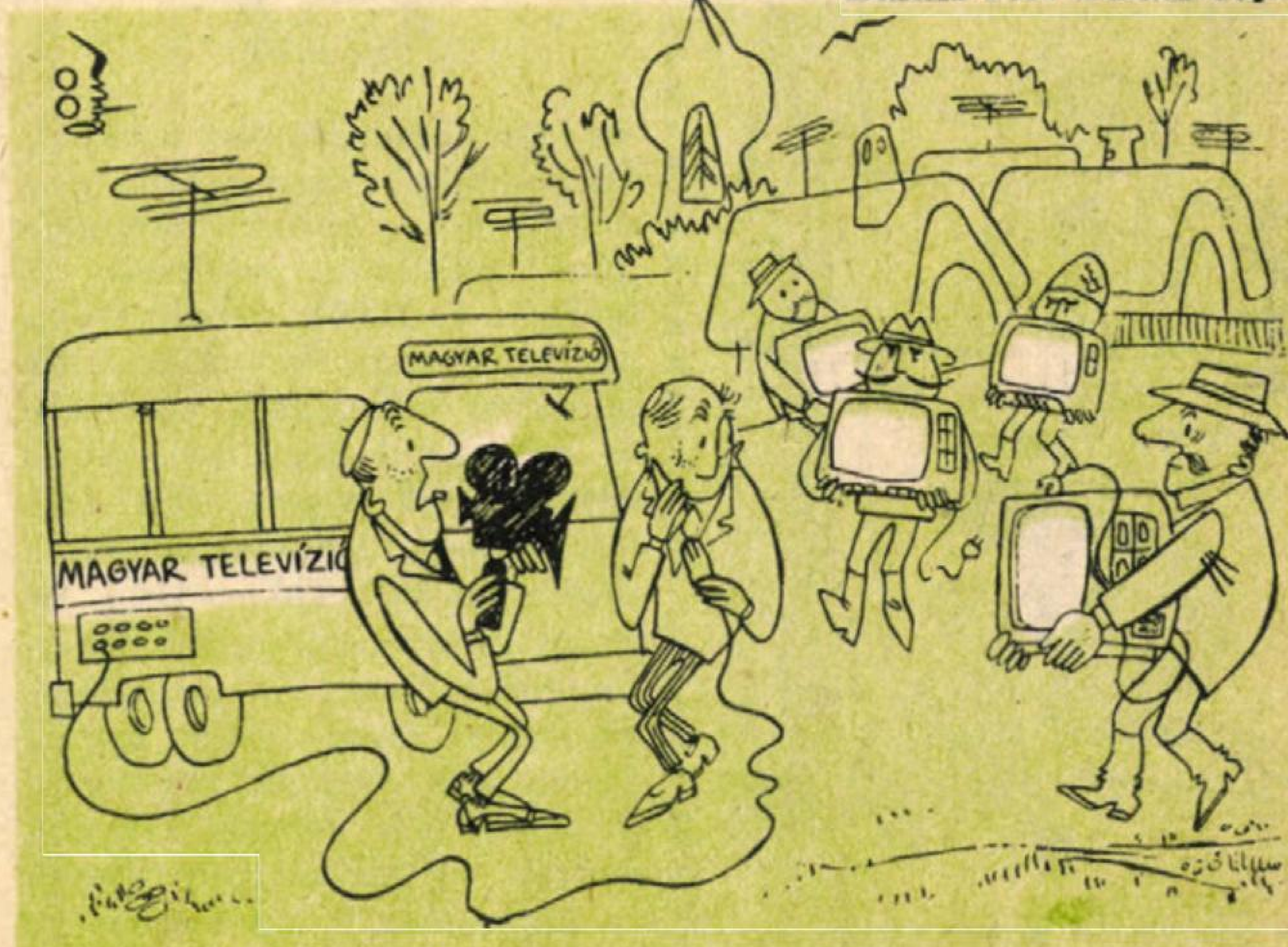
— A belvárosi képszalonba beállított egy gazdag bankár. „Egy képet szeretnék Csók Istvántól, van önnek raktáron valamije?" „Hogyne, kérem, tessék, itt van ez a kis pasztell például". „Rendben van, mibe kerül?" „Kilencszáz pengő". „Tudja mit, én ezer pengőt adok érte, de van egy kikötésem". „Parancsoljon". „Ha bárki kérdezi, magának azt kell mondania, hogy én még tegnap vettem ezt a képet". „Kész örömmel, uram. De ha nem vagyok indiszkrét, miért tetszik ezt kívánni?"

A bankigazgató a főnök füléhez hajolt — folytatta a mester: „A feleségemnek a fülébe jutott, hogy tegnap ezer pengőt adtam egy csókért."

Mai ajánlatunk
Vasvári Anna rajza

Félreértés
Balázs-Piri Balázs rajza

– De kérem! Riportra jöttünk, nem szervizre!

Anyanyelv pongyolában

Gyártja a KERAVILL, forgalombahozza a sajtó, vásárolható bárki által, 60 fillérért. Így hangzik:

„Nyereségrészesedésből...

Lehel hűtőszekrényt!

Ára 6400,– frt. Cca 2560,– frt előleg mellett OTP hitelre is."

Ezennel panaszt emelek a KERAVILL ellen, és kérem az illetékes Bíróságot, szíveskedjék alperest új hirdetés gyártására kötelezni.

Indokaim a következők: Mindmáig nem tudok olyan rendelkezésről, mely alperest felmentené a szabatos magyar nyelvhasználat kötelezettsége alól. Fenti két mondat ugyanis ige nélkül, árván lóg a levegőben. Van ugyan egy régi íratlan szabály, mely bizonyos, szabályellenes fogalmazást engedélyez, „költői szabadság" címén — ez azonban csak verses formára vonatkozik. Bár tény, hogy a hirdetésben van némi költői elem, mivel költésre buzdít — de ez nem elegendő alap. Alperes ezenkívül annak a gyanúnak tesz ki, hogy nyereségrészesedést kaptam, ami nem fedi a tényeket. Hirdetésével veszélyezteti, családi békémet ezáltal, mert feleségem neki jobban hisz egyrészt, másrészt mindenáron Lehel-t akar venni. És ha már alperes amputált magyar mondatokkal hirdet, miért a latin cca? A magyar „kb." talán nem elég előkelő? És ha előleg szükséges, akkor miért 2560,— frt *mellett?* Eszerint kölcsön kérem az összeget, bemegyek a boltba, ott leteszem az asztalra, egyik szemem szorosan a pénzen, másik a Lehelen, s így követelem a hitelt.

Fent előadottak alapján példás ítéletet kérek, s egyben kérem a szavatosként perbehívandó Magyar Hirdető vállalatot kötelezni, hogy a jövőben alkalmazzon magyarul tudó lektorokat, akik a mondatok kitekert nyakát visszatekerik.

Jobbágy Miklós
főmagánvádló

Az érdekeltek hozzászólnak

„Ügyes taktika" című bírálatukra közöljük: a Krisztina eszpresszó vezetőhelyettesét, valamint a felszolgálót a lefolytatott vizsgálat alapján igazgatói figyelmeztetésben részesítettük.

Dél-Budai Vendéglátóip. V.
Nóti Miklós ig.

Dunaújvárosi őrjárat

Épül az ország egyik legnagyobb könnyűipari létesítménye, a dunaújvárosi szalmacellulóze- és papírgyár. Szeptemberben már dolgozik a hatalmas üzem, három év múlva pedig papírt ad a gyár másik része is, egyharmadát az ország középfinom nyomó- és írópapír szükségletének.

A tető alatt álló épületekben most szerelik a speciális külföldi gépeket. Ezeken német, angol, svéd, norvég és finn mérnökök is dolgoznak, magyar szerelőgárdával. Az egyik angol mérnök kézzel-lábbal magyaráz valamit szerelőjének — mert nincs kéznél tolmács. A magyar bólint, és megnyugtatja az angolt:

— Értem, Hamilton szaki!

Hamilton szaki ezután bemegy Matti Lepola finn mérnökkel a közeli dohányboltba. Kossuthot akarnak vásárolni, de nem jutnak hozzá, mert amikor Lepola elkiáltja magát, hogy: „Terve!" — már nyújtja is a trafikosnő a — Terv cigarettát. Honnan tudhatta volna, hogy „Terve" finn szó, és „szervusz"-t jelent. Ilyen közvetlenül köszön ugyanis a gyárban dolgozó három finn mérnök mindenkinek.

Az angolok kis mikroautóbuszon közlekednek a gyár és a város között. Ezen megyünk be mi is Dunaújvárosba. Az új iskolára vagyunk kíváncsiak. Kevesen tudják, hogy a városban most épült fel az ország legkorszerűbb iskolája. Hosszú lenne felsorolni, hogy mi teszi széppé, modernné az iskolát, elég, ha megemlítjük, hogy az étteremben futószalag hozza és viszi az edényeket. Semmi sem lehet azonban tökéletes. Az ebédlő előterében nincs mosdó, a tanulók nem tudják étkezés előtt megmosni a kezüket. Valaki elfelejtette a mosdót a tervezésnél. De ki? Senki se vállalja. Mindenki mossa a kezét...

Még két dunaújvárosi tudósítás:

1. Nagy sikere van a giccskiállításnak. Egészen biztos, hogy hatására kevesebben fognak „tamburázó cigánylányt" vásárolni.

2. A Napsugár eszpresszó modernizálása. Sok a rikító szín és eredetieskedés; giccses a berendezés és az eszpresszó belsejének az összhatása.

Úgy látszik, a presszó berendezői nem nézték meg a giccskiállítást...

(sti)

Könyörgés

– Drága, jó konzervgyári vezető kartárs! Ne írd rá az idén a másodrendű borsó dobozára, hogy príma!...

Ébresztő négykor

Január elején új munkahelyre kerültem, ahova csak vonattal tudok bejárni. Ebből adódik aztán, hogy mindennap hajnali négy órakor már talpon kell lennem. Hogy ezt a korai ébresztőt megszokjam, illetve el ne aludjam a határidőt, az egyik salgótarjáni boltban vettem egy 160,60 forintos ismétlőcsengős ébresztőórát. Harmadnap vissza kellett vinnem, mert az ébresztő csengője nem működött rendesen. A boltban tudatták velem, hogy az órát vissza kell küldeniük a gyártó vállalatnak javításra, és körülbelül négy hét múlva kapom csak vissza. Mit volt mit tennem, belenyugodtam a négyheles határidőbe. Abba viszont már nem tudok belenyugodni, hogy a januárban elküldött órám még április 21-én sem érkezett vissza a gyárból. Úgy látszik, hogy a gyártó vállalatnál is rosszak az ébresztőórák, mert ott is elaludták a határidőt.

Iván János
Szurdokpüspöki

Hol vagy, Rasex B?

Kezdetben vala a villanyborotva, csak úgy meztelenül, ahogy a technika megteremtette. Aztán a férfi-szépségápolás valamelyik apostola kitalálta, hogy miként a hagyományos borotválkozáshoz szappan szükségeltetik, azonképpen szükséges az arcbőr előkészítése villanyborotva alá is. Az ehhez való aranysárga, jóillatú csodavíz a vitaminos hangzású „Rasex B" nevet kapta a keresztségben – 18.80 forintos áron. A csodaszer bevezetését olyan energiát és költséget nem kímélő, dicséretreméltó és eleven reklám vezette be, ami szokatlan a szocialista kereskedelemben. Plakátok, röpcédulák hirdették a Rasex B korszakalkotó jelentőségét az emberiség borotválkozása történetében, és apró üvegekben ingyen mintákat osztogattak belőle. Mit tartalmaz a szagosvíz, mit nem — nem tudom. Határozottan azt sem merném róla állítani, hogy ugyanolyan nélkülözhetetlen kelléke a villanyborotválkozásnak, mint a hagyományosnak a szappan vagy a gyorskrém —, de tény, hogy e sárga víz felfedezése óta villanyborotvámat gyakrabban használom.

Egyszóval mi villanyosok, „ráharaptunk" a *Rasex B-re*. És minekutána bevezették — megszűnt, nem kapható. Tűvé tettem érte a Lenin körút, majd a külvárosok illatszerboltjait — mindhiába. Rasex volt — Rasex nincs! Megkérdeztem a kereskedelmet: miért? Ne minket, hanem az ipart kérdezze meg — válaszolta a kereskedelem. A Rasex B gyártását másik gyárra profilírozták át s az a másik nem gyártja. Nincs hozzá terve vagy kedve, akarata vagy nyersanyaga — a jó ég tudja az efféléket. Csak azt nem értem: miért profilírozták át a gyártást, ha nem gyártják? És miért nem gyártják, ha átprofilírozták? Mert, ugyebár, könnyű a könnyűiparnak, de nehéz nekünk szőrtulajdonosoknak, akik behódoltunk a propagandának, s most itt állunk megfürödve, Rasex B nélkül.

Ó, IPAR! Hass oda, hogy ha már egyszer az a Rasex B-t mondott, mondjon Á-t is! Legyen megint kapható a Rasex!

(bertalan)

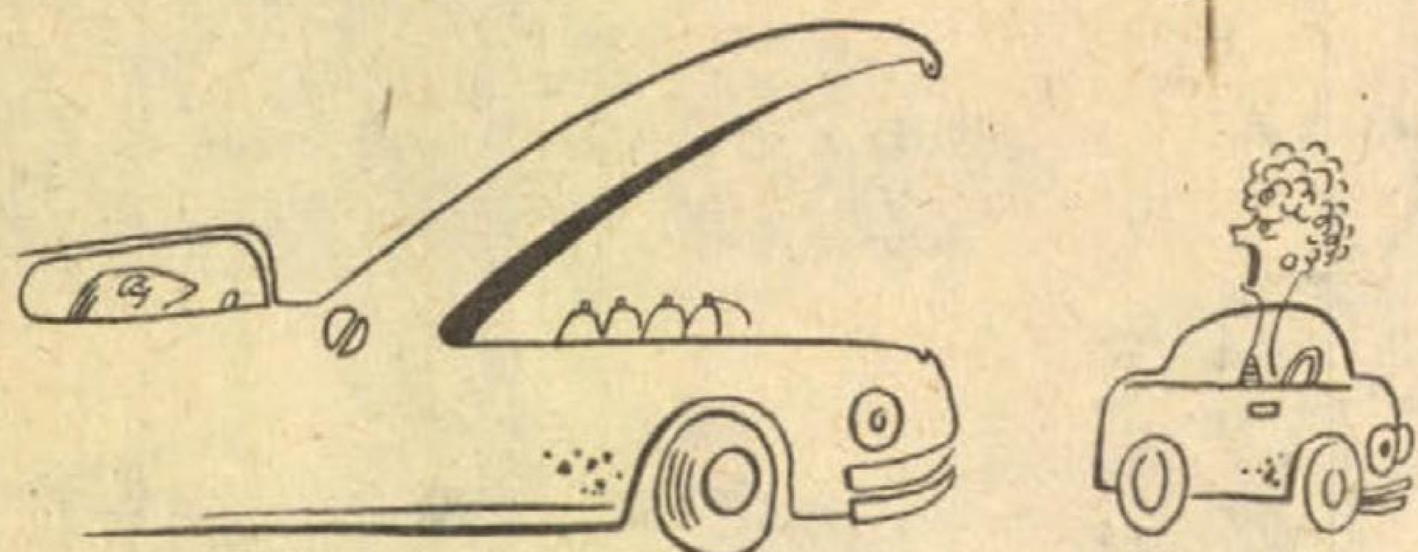
A legnagyobb áldozat

A Magyar Nemzet május 6-i számában figyelemre méltó apróhirdetést pillantottunk meg. Az apróhirdető a házasság rovatban helyeztette el a szöveget, holott az inkább a lakásrovatba való. Az apró szövege ez:

> 48 éves, körúti társbérleti lakással, állással, oldalkocsis motorral, feleséget keresek, aki lakást tudna biztosítani a társbérlőnek. »Sürgős N. 1265« jelig. a kiadóba.

Elképzelésünk szerint a körúti társbérlők élete nem lehetett valami ideális. Az egyikük döntött: inkább a házasság, mint a társbérlet.

Szókimondó asszonyság

– Vadállat!

Vendéglátóipari különlegesség

Gyászmenet

– Kisasszony, nekem nagyon gyanús, hogy úgy siratja megboldogult férjemet!

Kísérő szóda

Ebédszünet

Végre itt a szép kiránduló idő!...

Gyűjtőszenvedély

Régimódi gavallérnak ismertem Elemért. Ezért okozott némi meglepetést, amikor társaságunkban odasúgta egy kacérnak ismert elvált asszonynak:

– Bözsike, jöjjön fel hozzám egy délután, nézze meg a gyógyszergyűjteményemet.

A barátom régen is ilyesfajta ürügygyel édesgette magához a nőket, de akkoriban bélyeggyűjteményről, lepkegyűjteményről és porcelánkollekcióról beszélt. Felismertem a helyzetet: Elemér fejlődni óhajt. Új gyűjtőszenvedélye már a haladó eszmék iránti érdeklődést jelenti.

Félrevontam:

– Hallom, micsoda csalétket dobtál Bözsi elé. Ez a legújabb trükköd?

Tiltakozott.

– Nem trükk. Gyűjteményem valóban látványosság. Az egyszerű kalmopirintől kezdve tizenhetedik századbeli indus nadragulyáig mindent megtalálhatsz gyógyszergyűjteményemben.

– Nadragulya? És azt hiszed, Bözsike beveszi ezt a maszlagot?

– Sajnos, félreérted nemes intencióimat. Az egykori bélyeggyűjtőt is kinevették, amikor három petákért megvette a Mauritius bélyeget. Én tudományos alapon gyűjtöm a gyógyszereket, nem mint az a sok ezer hipohonder, aki minden rendszer nélkül halmozza. Mint tudod, államunk is nemes gesztussal támogatja a gyógyszergyűjtők céhét, akik az SZTK útján fillérekért egészítik ki készleteiket. De én nem tartozom a sablonos gyűjtők közé. Rafinált betegségeket találtam ki, hogy tekintélyes hazai gyógyszeriparunk minden terméke a birtokomban legyen.

– Közben szeded is a gyűjtött anyagot?

Sóhajtott.

– Hiszen ez a baj! Amikor lepkéket gyűjtöttem, meg sem kóstoltam féltve őrzött kincseimet. Bélyeget sem ettem, legfeljebb nyalogattam, de sajnos, gyógyszergyűjteményemet állandóan dézsmálom.

Elmerengett, majd folytatta:

– Akárcsak bélyeggyűjtő koromban, élénk csereakciót folytatok külföldi gyűjtőkkel. Demalgont küldtem egy német sporttársnak, mire cserébe optalidont küldött. Noxiron ellenében Dzsakartából ritka álomkór elleni szert kaptam. Unalmas filmeknél szoktam bevenni egy-egy drazsét, hogy el ne aludjak. Magyar gyógyszerért mindent lehet kapni. Nagy hírünk van a világban. Hallom, most jön ki egy jubileumi idegcsillapító sorozat. Külföldi gyűjtők máris érdeklődnek iránta.

Sok sikert kívántam Elemérnek a további gyűjtéshez, és búcsút mondtunk egymásnak.

Néhány nap múlva találkoztam Bözsikével, és tréfásan megkérdeztem, látta-e már Elemér gyűjteményét. Durcásan válaszolta:

– Milyen nőnek tart maga engem? Csak nem képzeli, hogy egy tabletta szevenalettával hagyom magam elkábítani.

Érdeklődtem, mikor látta Elemért.

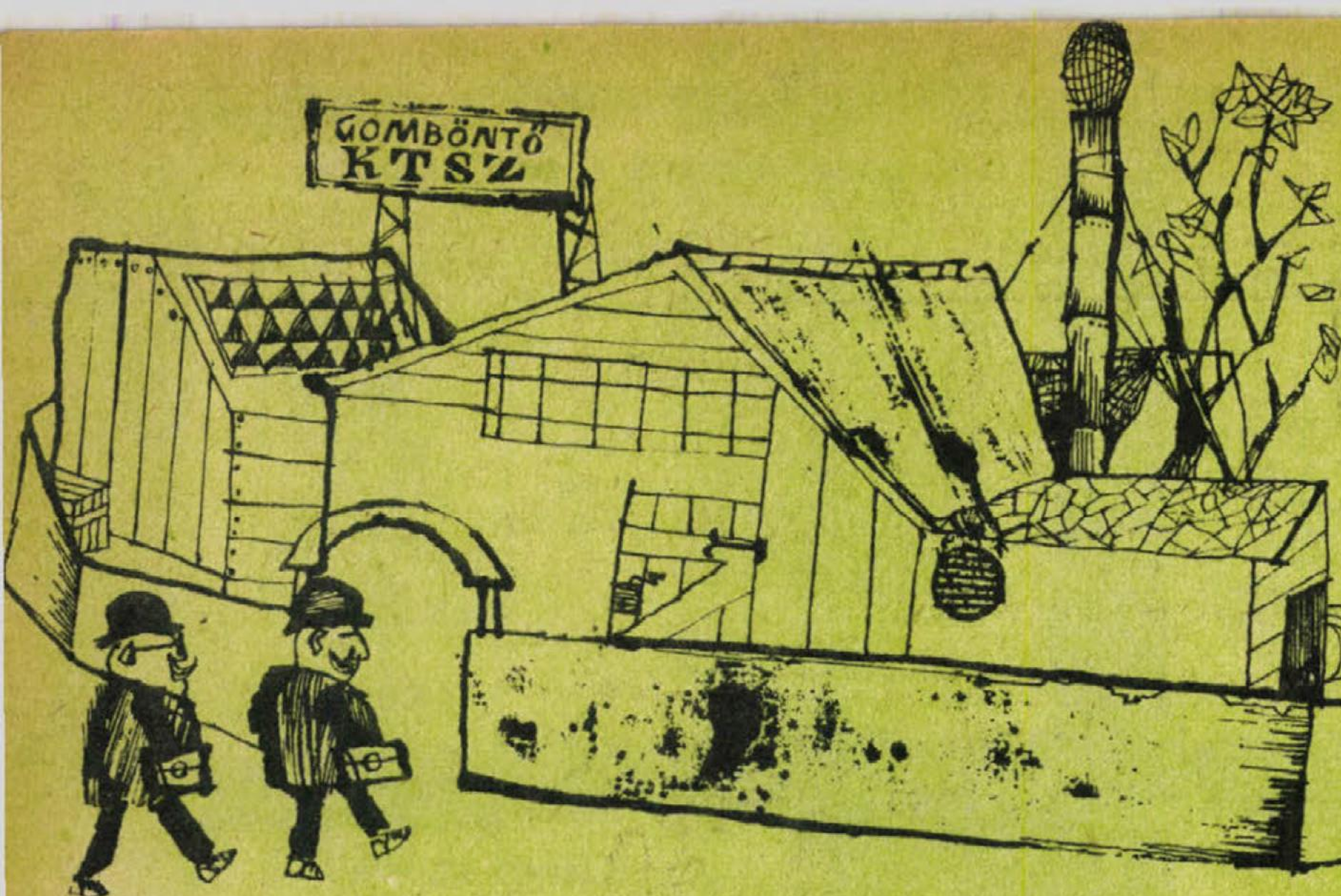
– Holnap látogatom meg a kórházban.

– Mi történt vele?

Bözsike vidáman válaszolta:

– Semmi különös, már jobban van. Valami sajnálatos gyógyszercsere áldozata...

Stella Adorján

Jönnek a revizorok

Hegedűs István rajza

......Cserebere fogadom....

(Egy klasszikus mese modern változata)

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy fiatalember a Nefelejts utcán innen, a Nagymező utcán túl, ott ahol a kurtafarkú malac túr. Nos, ezt a fiatalembert Együgyű Emilnek hívták, és albérletben lakott egy incifinci szobácskában, aminek ráadásul még az a hátránya is megvolt, hogy a háziak rajta keresztül jártak az illemhelyre.

Történt pedig egy napon, hogy Emil keresztanyja, Stanci néni, váratlanul jobblétre szenderült, s egyéb hozzátartozója nem lévén, megtakarított pénzecskéjét Emilre hagyta.

A fiatalember annak rendje és módja szerint megsiratta Stanci nénit, a csinos összegért pedig vásárolt egy emeletráépítést. Amikor kész lett, nagy boldogan cipelte át kis cókmókját a vadonatúj lakásba.

De a vadonatúj lakás ellentmondásai, sajnos elég hamar kiéleződtek. A kivitelező vállalat csak az emeletet építette rá egészen, ám a tetőt nem, miáltal becsöpögött az eső, de állandóan csöpögött még a víz, a gáz, a villany, sőt a kilincs is!

Együgyű Emil határozottan unni kezdte az új lakást, s amikor egy barátja említette, hogy szeretné eladni a Wartburgját, mert kell a pénz lakásra, kapott az alkalmon, és így szólt:

— Tudod mit, cseréljünk! Te nekem adod az autót, én pedig neked adom a lakást. — A barát ráállt az alkura, rögtön egymás tenyerébe csaptak, áldomást ittak, és Emil boldogan mondta:

— Cserebere fogadom, többé vissza nem adom!

Hősünk visszahurcolkodott az incifinci albérletbe, de legalább nem volt gondja a lakásra, s vidáman pöfögött kis kocsijával szerte a városban.

De egy szép napon szörnyű dolog történt; Emil éppen a legcsinosabb gépírókisasszonyt fuvarozta haza a Wartburgon, amikor hogy, hogy nem, elgázolt egy szódásüvegekkel megrakott targoncát. Súlyosabb sebesülés ugyan nem történt, de az autó és a gépírókisasszony orra meglehetősen tropára ment, s ami a legnagyobb baj volt, Együgyű Emiltől megvonták a jogosítványt!

— Üsse kavics! — vigasztalódott a rendületlen fiatalember. — A tragacs generálozása úgyis egy vagyonba kerülne. Ha eddig megvoltam autó nélkül, ezután is megleszek. S a Wartburg földi maradványait elcserélte a sarki maszekkel egy Munkácsy televízióra.

— Cserebere fogadom, többé vissza nem adom!

Azonban ahogy teltek, múltak a napok, egyre jobban kezdte unni a műsort, s legfőképpen azt, hogy az egész család belopakodott esténként az incifinci szobácskába televíziót nézni.

Hamarosan elcserélte hát a készüléket egy pompás külföldi zsebmagnetofonra, amivel aztán a legmulatságosabb tréfák egész sorát csinálták a hivatalban. Sajnos a magnó pompás külföldi telepe egyszer csak szépen kimerült, és újat pedig nem lehetett szerezni, bár tűvé tette a fél fővárost. Így aztán még Emil örült, hogy a zsibvásáron kapott érte egy villanyborotvát legalább... Megkönnyebbülve motyogta el a mondókáját az üzlet megkötése után:

— Cserebere fogadom, többé vissza nem adom!

Ám a borotvával nem volt szerencséje. Vagy a bőrét is leszedte, vagy a szakállát is otthagyta. Ezért rövidesen elcserélte Tihamér nevű kollégájával egy elegáns kalapra.

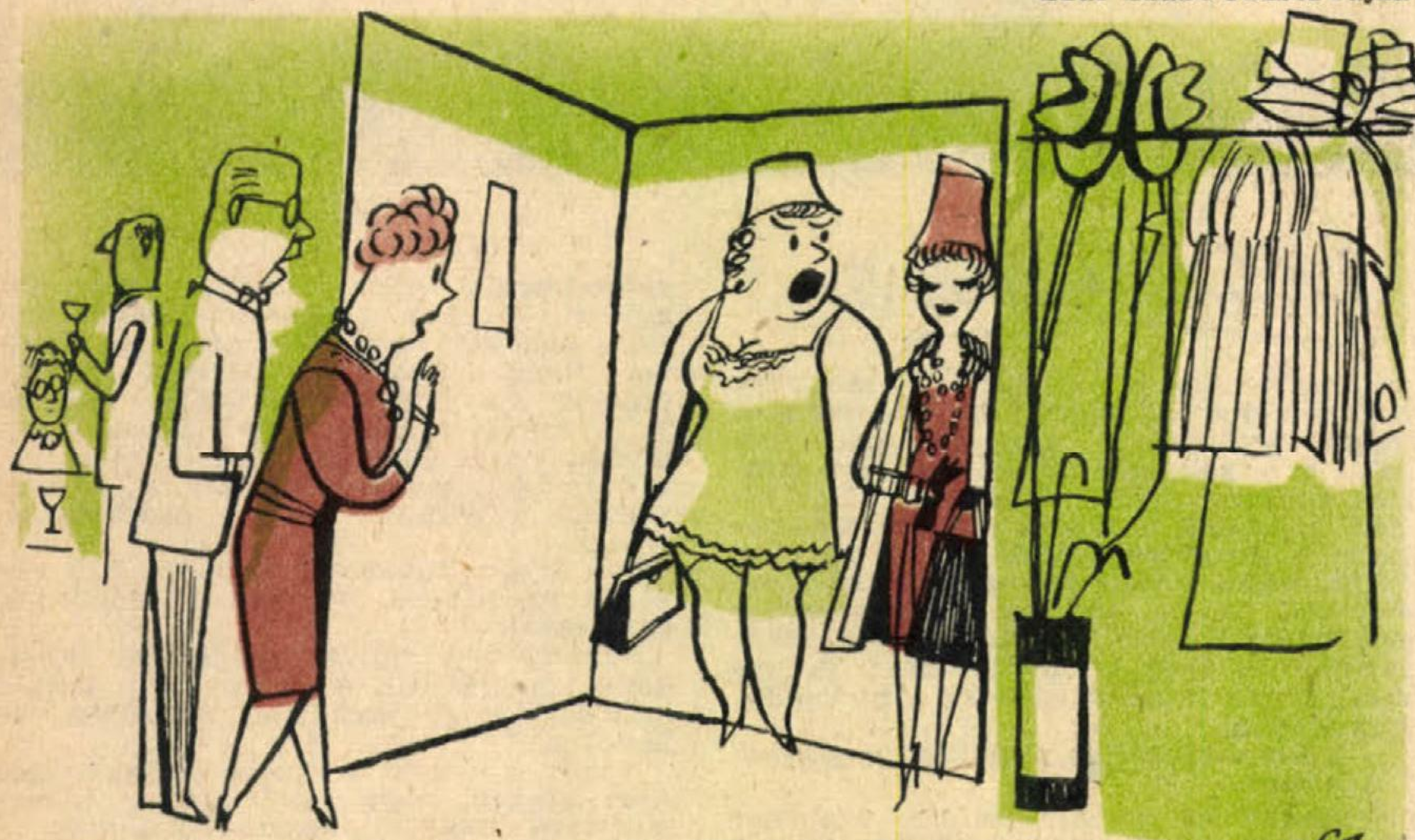
— Cserebere fogadom, többé vissza nem adom! — mondta Emil, de bár ne mondta volna. Délután, amikor átballagott a Margit-hídon, a szél lefújta fejéről az elegáns kalapot, zsupsz bele egyenesen a Dunába! S a peches fiatalember ráadásul még jól meg is hűlt hajadonfőtt a csúnya időben. Most bezzeg nem mondta, hogy cserebere fogadom, többé vissza nem adom!

Eddig tart Együgyű Emil története, aki a sok pénzért végeredményben csak egy makacs influenzát kapott.

Dalmáth Ferenc

Felnőnek a gyerekek

Szűr-Szabó József rajza

– A lányom elszedte minden holmimat...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.2399 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.